

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk* ...

.....

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Rådet

89/685/EØF:

- ★ Rådets beslutning af 21. december 1989 om vedtagelse af årsberetningen 1989—1990 om den økonomiske situation i Fællesskabet og fastlæggelse af retningslinjerne for den økonomiske politik i Fællesskabet i 1990 1

89/686/EØF:

- ★ Rådets direktiv af 21. december 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om personlige værnemidler 18

89/687/EØF:

- ★ Rådets afgørelse af 22. december 1989 om indførelse af et særligt program for de franske oversøiske departementer som følge af disses afsides beliggenhed og økarakter (POSEIDOM) 39

89/688/EØF:

- ★ Rådets beslutning af 22. december 1989 om særtoldordningen i de franske oversøiske departementer 46

2

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for rammerne af landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS BESLUTNING

af 21. december 1989

om vedtagelse af årsberetningen 1989—1990 om den økonomiske situation i Fællesskabet og fastlæggelse af retningslinjerne for den økonomiske politik i Fællesskabet i 1990

(89/685/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets beslutning 74/120/EØF af 18. februar 1974 om gennemførelse af høj grad af overensstemmelse inden for den økonomiske politik i Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater ⁽¹⁾, ændret ved beslutning 75/787/EØF ⁽²⁾ og 79/136/EØF ⁽³⁾, særlig artikel 4,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽⁴⁾, og

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽⁵⁾ —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Årsberetningen 1989—1990, der er knyttet til denne beslutning, vedtages, og retningslinjerne for den økonomiske politik i Fællesskabet: 1990 som anført i nævnte beretning fastlægges.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1989.

På Rådets vegne

E. CRESSON

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. L 63 af 15. 3. 1974, s. 16.

⁽²⁾ EFT nr. L 330 af 24. 12. 1975, s. 52.

⁽³⁾ EFT nr. L 35 af 9. 2. 1979, s. 8.

⁽⁴⁾ Udtalelse afgivet den 13. december 1989 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁵⁾ Udtalelse afgivet den 16. november 1989 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

UDFORDRINGERNE I BEGYNDELSEN AF 1990'ERNE

ØKONOMISK ÅRSBERETNING 1989—1990

INDHOLD

	Side
Indledning	4
I. Udsigterne på kort sigt	5
II. Økonomien er væsentligt forbedret	6
III. Konvergens skal øges i retning af stabilitet	8
IV. Der bør skabes gode udsigter for 1990'erne	12
IV.1. Fælles politikker	12
IV.2. Koordinering af de nationale makroøkonomiske politikker	14

»UDFORDRINGERNE I BEGYNDELSEN AF 1990'ERNE«

INDLEDNING

Situationen i Fællesskabet ved begyndelsen af det nye årti er relativt tilfredsstillende. Der tages vigtige skridt i den økonomiske, finansielle, monetære og sociale integration i Fællesskabet. De fundamentale forbedringer, der er opnået i 1980'erne, har medført en betydelig bedre vækst og beskæftigelse.

Arbejdsløsheden er imidlertid stadig meget høj, og forskellene i BNP per capita i Fællesskabet er fortsat betydelige. Der er endvidere en risiko for, at visse negative træk, som har karakteriseret Fællesskabets økonomi i de seneste år — inflation, betalingsbalanceuligevægte og budgetuligevægte — kan standse den nuværende ekspansion og bremse yderligere fremskridt i retning af bedre monetær stabilitet i Fællesskabet.

Den økonomiske politik i Fællesskabet står over for to store udfordringer:

- i) *der skal ske en yderligere styrkelse af vækstfaktorerne*
- ii) *der skal ske en forbedring af konvergensens i retning af større stabilitet.*

Den første følger af behovet for at reducere arbejdsløsheden yderligere og for at sikre, at de mindre velstående regioner fortsat gør økonomiske fremskridt.

Den anden udfordring hænger sammen med, at det for det første er nødvendigt at hindre, at der på ny opstår inflationsforventninger, der kan bremse den økonomiske vækst, og at det for det andet er nødvendigt at forbedre betingelserne for valutakursstabilitet — og for en vellykket gennemførelse af første etape i Den Økonomiske og Monetære Union — via en reduktion af divergenserne i inflationsraterne, i udviklingen i betalingsbalancerne og i budgetsituationerne.

I. UDSIGTERNE PÅ KORT SIGT

Den økonomiske vækst er fortsat stærk i *Fællesskabet*, og den kendetegnes i de fleste lande ved samme sunde træk i de sidste to år. Investeringerne og eksporten er stadig de mest dynamiske efterspørgselskomponenter, medens vækstfaktorerne fortsat forbedres, om end langsommere end i 1988. Foranstaltninger, der tager sigte på at forhindre en overophedning eller på at reducere store betalingsbalanceunderskud, lægger imidlertid en dæmper på efterspørgslen og produktionsvæksten.

TABEL 1

EF's økonomi — hovedposter på forsyningsbalancen

	(Årlig ændring i %)				
	Gennemsnit 1982—1984	Gennemsnit 1985—1987	1988	1989 (**)	1990 (**)
Privatforbrug	1,2	3,4	3,8	3	3
Offentligt forbrug	1,6	2,2	2,0	1½	1¾
Faste bruttoinvesteringer	-0,1	3,6	8,4	7	4¾
Indenlandsk efterspørgsel (inkl. lagre)	1,3	3,4	4,8	3¾	3
Vare- og tjenesteeksport (*)	2,6	1,8	4,9	7¼	6
Samlet efterspørgsel	1,4	3,2	4,8	4¼	3¼
Vare- og tjenesteeksport (*)	0,4	7,9	11,9	9½	5¼
BRUTTONATIONALPRODUKT	1,6	2,6	3,8	3½	3

(*) Kun EF's handel med tredjelande.
(**) Prognoser.

Produktionen vil i 1990 vokse med ca. 3 % i faste priser. Dette er lavere end de registrerede 3,8 % for 1988 og de forventede 3,5 % for 1989, men det er stadig højere end den årlige produktionsvækst, der noteredes i de første seks år i den nuværende ekspansionsperiode. Investeringerne forventes heller ikke at vokse så meget som i 1988 og 1989 som følge af efterspørgselsafdæmpningen, økonomisk-politiske stramninger og den øgede produktionsskapacitet, der er skabt i de seneste år. Vare- og tjenesteeksporten til resten af verden vil fortsætte med at vokse stærkt (mere end 6 % i reale termer) i takt med den forventede stigning i verdenshandelen.

Inflationen (målt ved deflatoren for privatforbruget) accelererede fra midten af 1988 til midten af 1989 på grund af den kombinerede virkning af højere importpriser og højere lønninger i nogle lande og højere skatter og offentlige takstforhøjelser i andre lande. Som følge af en hurtig pengepolitisk reaktion og en afdæmpning af importpriserne i løbet af 1989 ser denne tendens nu ud til at være bremsset. I 1990 kunne den gennemsnitlige inflation i Fællesskabet blive reduceret til 4,5 % fra 5 % i 1989. Dette kan sammenlignes med en inflation på 3,6 % i 1988. Fællesskabsgennemsnittet dækker over det forhold, at inflationsraterne er meget forskellige i de forskellige medlemsstater, idet der er medlemsstater med en tocifret inflation.

Nogle af de bedste nyheder kommer stadig fra arbejdsmarkedet. Efter rekordstigningerne i 1988 og 1989 forventes det, at der i 1990 vil blive oprettet 1,5 mio nye arbejdspladser ⁽¹⁾. Arbejdsløsheden i Fællesskabet vil som følge heraf fortsat falde og måske komme under 9 %, hvilket stadig er et meget højere niveau, end det man kendte i begyndelsen af 1980'erne ⁽²⁾.

(1) Rapporten om »Beskæftigelsen i Europa« fra juni 1989 indeholder yderligere oplysninger om beskæftigelsestendenserne i Fællesskabet.

(2) Arbejdsløsheden ifølge EF's Stikprøveundersøgelse af Arbejdsstyrken, der giver sammenlignelige arbejdsløshedstal for medlemsstaterne. Det tilsvarende tal på basis af den registrerede arbejdsløshed, som blev benyttet i de tidligere Økonomiske Årsberetninger, ville ligge på omkring 10 %.

Der registreres også en tilfredsstillende udvikling i Fællesskabets løbende betalingsbalance, der fortsat forventes at udvise ligevægt. Divergensen i medlemsstaternes eksterne positioner forventes imidlertid fortsat at vokse.

Udsigterne for *resten af OECD* er også positive og svarer stort set til udsigterne for Fællesskabet. Men afdæmpningen i væksten forventes imidlertid at blive mere markant for disse lande. Produktionen skønnes at vokse med lidt over 2,5 % til næste år mod 3,5 % i 1989 og 4,6 % i 1988. Dette afspejler først og fremmest en klar afmatning i USA og Canada (omkring 2 % i 1990 for disse to lande mod henholdsvis 4,4 % og 5 % i 1988).

Andre steder forventes væksten stort set at blive den samme som i 1989 og med de samme regionale forskelle. De nyligt industrialiserede lande i Asien vil sikkert få en vækst på ca. 6 %, hvilket er betydeligt mere end i OPEC-landene og i Østeuropa. Væksten i de mest forgældede udviklingslande vil fortsat blive alvorligt hæmmet af gældsbyrden. For så vidt angår betalingsuligevægtene i verdens største økonomier, er USA's underskud og det japanske overskud blevet reduceret noget i 1989, men skønnes igen at vokse i 1990.

II. ØKONOMIEN ER VÆSENTLIGT FORBEDRET

De økonomiske resultater i 1989 bekræfter, at Fællesskabets økonomi nu fungerer klart bedre end i det meste af de to foregående årtier. Det er nyttigt at undersøge, hvad der er sket på to områder, nemlig med hensyn til investeringer og oprettelse af nye arbejdspladser. De opnåede resultater er imponerende, men endnu ikke tilstrækkelige til at sikre, at arbejdsløsheden reduceres til et mere acceptabelt niveau.

TABEL 2

Forbedringen af EF's økonomi gennem 1980'erne

(Årlig ændring i %, hvis andet ikke er anført)

	Gennemsnit 1982—1984	Gennemsnit 1985—1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
BNP-vækst	1,6	2,6	3,6	3½	3
Beskæftigelse	-0,5	0,8	1,6	1½	1
Inflation (deflator for privatforbruget)	8,7	4,4	3,6	4¾	4½
Investeringer	-0,1	3,6	8,4	7	4¾
— heraf maskiner og transportmidler	1,1	6,9	10,6	9¼	6
Kapitalapparat	2,3	2,3	2,6	2¾	3
Reale lønomkostninger pr. produceret enhed (1961 til 1973 = 100)	101,7	98,3	96,8	96,1	95,7
Rentabilitet (1961 til 1973 = 100)	68,0	78,0	84,1	86,2	87,6

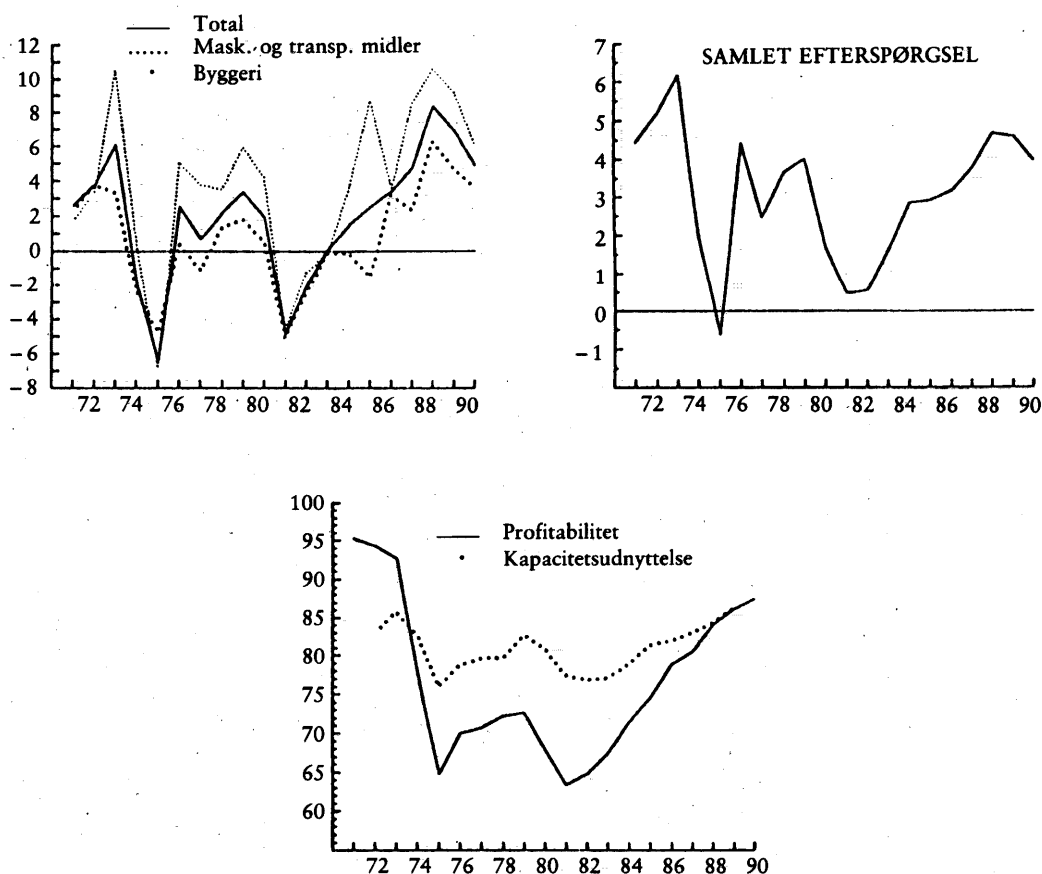
(*) Prognoser.

Væksten er blevet investeringsledet . . .

I anden halvdel af 1980'erne blev Fællesskabets vækst investeringsledet. Virksomhedernes investeringer i maskiner m.v. vil for 1989 blive en tredjedel større end de tilsvarende investeringer i 1986. Denne tilfredsstillende investeringsudvikling hænger sammen med, at kapitalapparatets rentabilitet i Fællesskabet som helhed har været voksende siden 1981. De moderate reallønstigninger sammenholdt med produktivitetsstigningen har været den væsentligste årsag til opsvinget i produktionsapparatets rentabilitet, men de faldende energipriser og forbedringen af kapitalens produktivitet har også hjulpet til. I takt med, at den endelige efterspørgsel styrkedes i anden halvdel af 1980'erne og Fællesskabets politikker — programmet for det indre marked — begyndte at give nye impulser, blev virksomhederne i stand til fuldt ud at udnytte de foreliggende muligheder.

Diagram 1

Investeringer og nogle investeringsdeterminanter

Blandt de mindre velstående lande har Spanien, Portugal og, på det seneste, Irland oplevet en hurtig vækst i investeringerne. Dette forklares af en betydelig løntilpasning og en heraf følgende stigning i rentabiliteten. Den kraftige stigning i investeringskvoten (hovedsagelig finansieret ved kapitalimport i Spanien og Portugal) har bidraget til en hurtigere vækst i BNP per capita end i resten af Fællesskabet. For Spanien og Portugal har EF-medlemskabet givet en yderligere og væsentlig impuls. Det er fortsat nødvendigt at gennemføre fundamentale strukturtilpasninger i Grækenland, hvis landet skal indhente resten af Fællesskabet. Navnlige forudsætter den nødvendige forøgelse af investeringerne en væsentlig tilpasning af reallønnen pr. produceret enhed.

Det forhold, at investeringsudviklingen i Fællesskabet har kunnet opretholdes, hænger også sammen med, at der samtidig har været en stigning i de nationale opsparingskvoter. Dette har givet mulighed for at øge investeringerne, samtidig med at den samlede eksterne ligevægt har kunnet bevares. Stigningen i de nationale opsparingskvoter skyldes i stor udstrækning en reduktion af den offentlige nedsparring: i 1989 blev den offentlige opsparring igen positiv, efter at den var faldet til $-1,3\%$ af BNP i 1981 fra $+5\%$ i 1970.

Trods en bemærkelsesværdig forbedring i 1980'erne er afkastet af fast kapital og investeringskvoten i BNP imidlertid stadig lavere end i 1960'erne, hvor der var næsten fuld beskæftigelse.

... og mere beskæftigelseskabende,

Den højere økonomiske vækst har været ledsaget af en øget beskæftigelse. Samtidig er beskæftigelsesindholdet i væksten forøget betydeligt. I 1960'erne medførte en årlig BNP-vækst på $4,8\%$ knap nok en stigning i beskæftigelsen på $0,3\%$. I dag betyder en BNP-vækst på lidt over 3% en årlig nettostigning i beskæftigelsen på over 1% . Dette resultat forklares af forskellige faktorer: ændring i de relative faktoromkostninger, større fleksibilitet i arbejdets tilrettelæggelse, nedsat arbejdstid pr.

beskæftiget, mere deltidbeskæftigelse, fortsat ekspansion i servicesektoren og foranstaltninger til forbedring af arbejdsmarkedets tilpasningsevne.

Arbejdsløsheden er kun faldet lidt til trods for den gunstige udvikling i beskæftigelsen. I 1990 vil arbejdsløshedsgennemsnittet for Fællesskabet fortsat ligge på ca. 9%, men der er meget store forskelle medlemsstaterne imellem. Ungdomsarbejdsløsheden er fortsat meget høj, selv om der er sket en betydelig forbedring i de seneste år. Stigningen i langtidsarbejdsløsheden ser ud til at være blevet bremsede. Den type arbejdsløshed vil i den nuværende situation med en hurtigt stigende beskæftigelse bedst kunne reduceres ved hjælp af specifikke foranstaltninger (erhvervsuddannelse).

... men mere er nødvendigt.

Hvis arbejdsløsheden skal reduceres væsentligt inden for en acceptabel tidshorizont, må den årlige stigning i beskæftigelsen være på mindst 1,5%. Med de nuværende tendenser kan en sådan beskæftigelsesstigning opnås med en økonomisk vækst på ca. 3,5%. Det var den udvikling, man satsede på i »Samarbejdsstrategien til sikring af vækst og beskæftigelse«. Udviklingen i 1988 og 1989 har næsten fuldstændig passet ind i dette mønster. Da det er nødvendigt at gribe ind over for de voksende makroøkonomiske uligevægte, før de begynder at få en negativ virkning på vækstdeterminanterne, vil det imidlertid blive vanskeligt helt at gentage disse meget tilfredsstillende resultater i den nærmeste fremtid.

Det er derfor nødvendigt at forbedre vækstdeterminanterne og økonomiens funktionsmåde yderligere, hvis Fællesskabets økonomi skal fastholdes i en vækstbane på mellemlang sigt, der kan sikre de nødvendige beskæftigelsesstigninger og forbedre de mindre velstående landes vækstmuligheder. Med sigte herpå har Fællesskabet siden 1985 udformet en sammenhængende politik.

Gennemførelsen af det indre marked, som skaber en ny dynamik, er ved at blive en vigtig vækstmotor for opnåelsen af et større potentiel. For at skabe dette potentiel må vækst- og beskæftigelsespolitikken videreføres efter de retningslinjer, der er afstukket i de Økonomiske Årsberetninger i de seneste år, i alle medlemsstater og særlig i de medlemsstater, hvor BNP per capita er lavest og vækstpotentialet på lang sigt er størst; i disse lande vil Fællesskabets hjælp samt regional- og socialpolitikken understøtte den økonomiske udvikling. Den økonomiske og sociale samhørighed ville blive væsentligt styrket, hvis principperne i den sociale dimension accepteres overalt i Fællesskabet. En sådan politik vil muliggøre fremskridt henimod Den Økonomiske og Monetære Union.

I det kommende årti er der formodentlig mulighed for at opnå en stærkere og mere afbalanceret vækst, og denne vækst skal være forenelig med en bedre miljøbeskyttelse. De ekstra ressourcer, som skabes af en stærk vækst, kunne desuden give mulighed for at føre en aktiv politik med henblik på at løse miljøproblemerne.

III. KONVERGENSEN SKAL ØGES I RETNING AF STABILITET

De nuværende tilfredsstillende tendenser (højere vækst og beskæftigelse og den reale konvergens, der er et resultat af »indhentningsprocessen«) kan kun opretholdes, hvis inflationsforventningerne kontrolleres, og hvis uligevægtene på betalingsbalancerne og de overdrevne budgetunderskud reduceres. Første etape i Den Økonomiske og Monetære Union, der starter næste år, forudsætter desuden en større nominal konvergens. Dette betyder konvergens i retning mod de bedste resultater på pris- og omkostningsområdet, hvilket kun er muligt, hvis udviklingen i de løbende betalingsbalancer og budgetbalancerne giver mulighed for intern og ekstern stabilitet.

Der er stadig behov for væsentligt at forbedre konvergensens i de økonomiske resultater i Fællesskabet, selv om den nu er meget bedre end i begyndelsen af 1980'erne. De lande, der deltager i EMS-samarbejdet med det smalle bånd⁽¹⁾, udgør en gruppe, hvor den nuværende grad af priskon-

(1) Belgien, Danmark, Frankrig, Tyskland, Irland, Luxembourg, Nederlandene.

vergens og monetært sammenhold — trods den seneste acceleration i inflationen — stort set er tilfredsstillende. I disse lande bør målet i første etape i Den Økonomiske og Monetære Union være at genvinde det tabte terræn og derefter fastholde dette resultat. I de andre lande ser det fortsat ud til at være et fjernt mål at opnå økonomisk konvergens med de medlemsstater, der opviser de bedste resultater, og det vil derfor være nødvendigt at udfolde beslutsomme bestræbelser. I disse lande er inflationsraten fortsat meget høj, og store budgetunderskud og/eller høje nominelle lønstigninger kolliderer med en stabilitetsorienteret pengepolitik.

Prisstabiliteten bør konsolideres

Mellem midten af 1988 og midten af 1989 mistede Fællesskabet noget af det terræn, det havde vundet i inflationsbekæmpelsen i begyndelsen af 1980'erne. Det er vigtigt at redressere denne situation, inden der igen skabes nye inflationsforventninger. Jo snarere dette sker, desto mindre vil omkostningen være i form af tabt vækst og beskæftigelse. Fællesskabet har vist, at det kan reducere inflationen, selv om det eksterne miljø er ugunstigt: inflationsraten mellem 1980 (13 %) og 1985 (6 %) blev således halveret til trods for, at de europæiske valutaer faldt i værdi, og importpriserne som følge heraf steg.

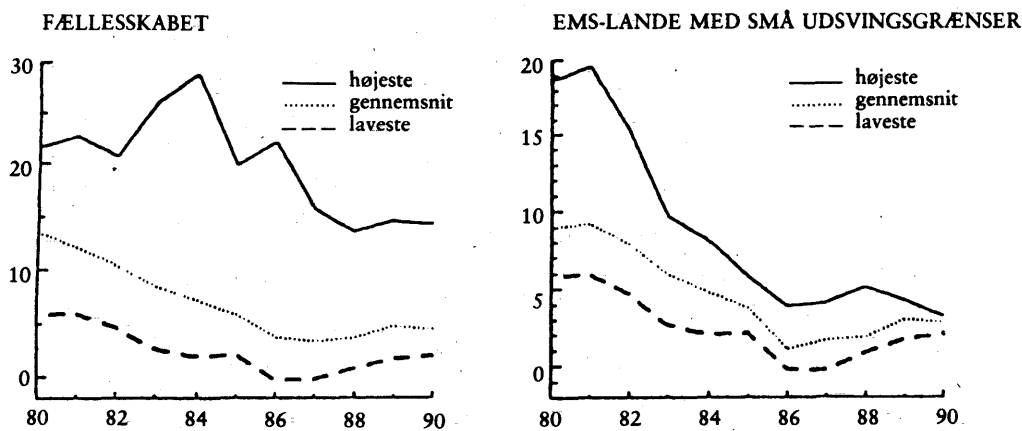
Det er særlig påtrængende at reducere inflationsraterne i de lande, hvor de er helt ude af trit med resten af Fællesskabet. I Portugal, Grækenland og, i mindre omfang i Det Forenede Kongerige, Spanien og Italien er inflationen stadig for høj. Dette er ikke i overensstemmelse med det langsigtede mål om valutakursstabilitet.

Pengepolitikken er blevet skærpet i fornødent omfang, men bidraget fra de andre politikker er ikke tilstrækkeligt.

Diagram 2:

Priskonvergens i EF

(Privat forbrugs deflator)

Hvis der ikke hurtigt nok opnås omkostnings- og priskonvergens i retning af stabilitet, vil de kumulative konkurrenceevnetab og de heraf følgende løbende betalingsbalanceulige vægte fortsætte med at vokse. Dette ville enten resultere i en udvidelse af rentespændet eller i et pres på valutakurserne. I førstnævnte tilfælde ville omkostningen blive tabte investeringer og tabt vækst; det andet tilfælde ville skabe farer for valutakursstabiliteten.

I Det Forenede Kongerige undergår økonomien en tilpasning med henblik på at bremse inflationen og reducere landets eksterne underskud. Jo længere tid det tager at reducere lønstigningstakten — lønomkostningerne pr. produceret enhed vokser for hele økonomien betydeligt hurtigere end gennemsnittet for resten af Fællesskabet — desto større vil imidlertid den negative virkning være for profitten og risikoen for negative virkninger for investeringer, vækst og beskæftigelse.

I Spanien og Italien er der tegn på, at udviklingen i betalingsbalancens løbende poster er ved at gå i en uheldig retning, hvilket skal ses på baggrund af alt for høje lønstigninger og behovet for at holde inflationen under kontrol via pengepolitikken.

Behov for et bedre mønster i betalingsbalancernes løbende poster

Den voksende finansielle og monetære integration i Fællesskabet åbner mulighed for at finansiere større løbende betalingsbalanceuligevægte end tidligere. Man kan faktisk forvente, at overførsel af kapital til de mest produktive anvendelser vil resultere i, at der vil opstå en situation med betydelige betalingsbalanceuligevægte inden for Fællesskabet. I det omfang overskuddene modsvares af de mindre velstående landes underskud, kan uligevægtene anses for at bidrage til den økonomiske indhentningsproces i disse lande, hvor der er et behov for voksende investeringer.

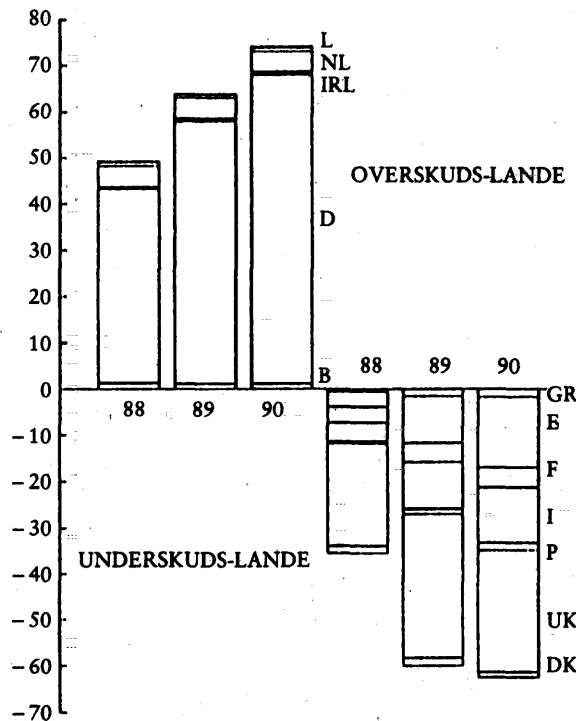
Summen af de løbende betalingsbalanceunderskud i Spanien, Portugal og Grækenland i 1989 (Irland havde et mindre overskud, hvilket ikke er uden betydning i betragtning af omfanget af dets udlandsgæld) svarer til 1,25 % af Tysklands BNP, dvs. at disse landes kombinerede underskud »forklarer« mindre end en fjerdedel af det tyske overskud.

Det ekstraordinært store tyske overskud, som i 1990 kan forventes at overstige 5 % af BNP, udgør en fare for valutakursstabiliteten i Fællesskabet.

Modstykket til det tyske overskud findes i det store og hele inden for Fællesskabet, nemlig i Det Forenede Kongerige, Italien, Grækenland, Spanien og Portugal, hvor der i nogen tid har været en stærkere stigning i efterspørgslen end in udbuddet. Væksten i Det Forenede Kongerige forventes næste år at blive mindre end den potentielle vækst, og det skulle bidrage til at reducere det løbende underskud i forhold til niveauet i 1989. En betydelig langsommere vækst i lønomkostningerne pr. produceret enhed end forventet vil også kunne hjælpe i denne forbindelse.

Diagram 3:

Betalingsbalancens løbende poster
(i milliarder ecu)

Det græske underskud giver anledning til bekymring, fordi det vokser hurtigt, og fordi årsagen hovedsagelig skal søges i eksportsektorenes manglende konkurrenceevne. Dette skyldes lønstigninger, der er alt for høje i forhold til produktivitetsudviklingen og meget store underskud på de offent-

lige finanser. I det omfang underskuddene i Spanien og Portugal skyldes en stærk stigning i importen af investeringsgoder og finansieres med langfristet kapital, følger de et udviklingsmønster, der kan forventes for lande i hurtig udvikling. De har imidlertid nået et punkt, hvor en yderligere forværring kan tvinge myndighederne til at gribe korrigerende ind. Hvis underskuddet ikke reduceres gennem større eksport eller gennem en formindskelse af importen af forbrugsgoder, kan væksten i investeringerne, som er så nødvendig for disse lande, blive bremsat.

Danmark er allerede inde i en periode med lav vækst, der er nødvendig for at tilvejebringe en betalingsbalancesituation, som vil give mulighed for at styre den betydelige udlandsgæld, der er akkumuleret over en lang årrække. Det er nødvendigt at videreføre lønmoderationen fra de seneste år, hvis den danske priskonkurrenceevne skal forbedres på eksportmarkederne.

Budgetpolitikken bør bidrage mere til vækst og stabilitet

I mange lande bidrager budgetpolitikken ikke i tilstrækkelig grad til at skabe gunstige vilkår for en sund økonomisk vækst. Budgetunderskuddet og den offentlige gæld udgør fortsat en stor procentandel af BNP, og disse procentandele er stigende i Grækenland, Italien og Portugal. I Belgien, Irland og i mindre omfang i Nederlandene er det nødvendigt at fortsætte budgetkonsolideringen. Disse lande burde udnytte den nuværende stærke økonomiske vækst bedre til at reducere budgetuligevægtene.

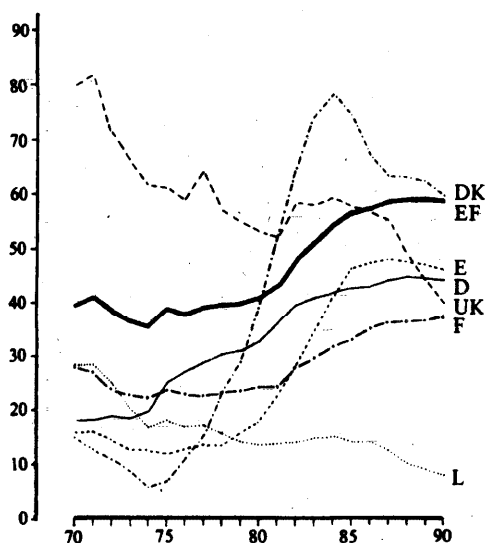
Situationen er særlig alvorlig i Grækenland, Italien og Portugal. I disse lande er de meget store offentlige udgifter en af hovedårsagerne til inflations- og betalingsbalanceproblemerne.

En stærkere koordinering i Fællesskabet, som vil være nødvendig for at gennemføre første etape i Den Økonomiske og Monetære Union, kunne hjælpe til at dreje budgetpolitikken således, at den fremmer væksten og bidrager til større nominel konvergens. En sådan koordinering er også nødvendig for at tage hensyn til virkningerne af de politikker, der er fastlagt på fællesskabsplan. Det forhold, at fællesskabsfinansiering skal suppleres med nationale midler, indebærer, at modtagerlandene skal frigøre tilstrækkelige ressourcer til at følge med de hurtigt voksende betalinger fra strukturfondene. Koordineringen kunne styrkes med udgangspunkt i to komplementære strategier.

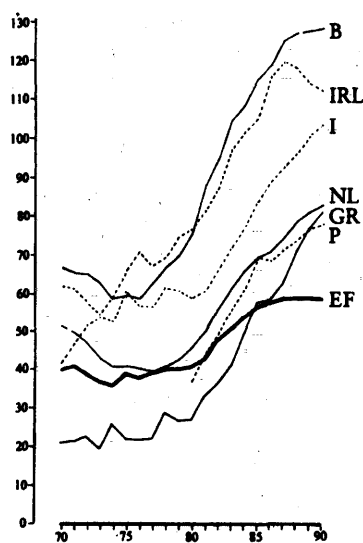
Diagram 4

Tendensen i den offentlige bruttogæld, i % af BNP

a) Lande med en offentlig gæld under eller meget tæt på fællesskabsgennemsnittet i 1988

b) Lande med en høj offentlig gæld i 1988

For det første skal budgetpolitikken udformes i et mellemlangt perspektiv, og den skal skabe gunstige betingelser for en sund økonomisk vækst samt fremme mulighederne for at føre en stabilitetsorienteret pengepolitik. Dette betyder, at man efterlever fire adfærdsregler på mellemlangt sigt, der vil medføre en fornuftig styring af de offentlige finanser, og som finder bred tilslutning i Fællesskabet:

- ikke-monetær finansiering af offentlige underskud
- stabilisering og reduktion af den offentlige gæld
- negative virkninger på de økonomiske betingelser af en stigning i de offentlige udgifter må undgås
- bestræbelser for at etablere en udgifts- og indtægtsstruktur, der kan forbedre betingelserne på udbudssiden.

For det andet skal budgetpolitikken inden for rammerne af den samlede økonomiske politik på mellemlangt sigt så vidt muligt sigte på at reducere de bestående eller på at hindre fremtidige fundamentale uligevægte, som i sidste instans kunne føre til valutakursændringer og skabe vanskeligheder for gennemførelsen af Den Økonomiske og Monetære Union.

IV. DER BØR SKABES GODE UDSIGTER FOR 1990'ERNE

De to økonomisk-politiske udfordringer, som Fællesskabet står overfor — *en yderligere styrkelse af vækstfaktorerne og en forbedring af konvergensen i retning af stabilitet* — kræver en beslutsom indsats.

En styrkelse af vækstfaktorerne indebærer fremfor alt, at de strukturpolitikker, der er blevet iværksat i det sidste tiår, fortsat skal gennemføres. På dette område er der en klar komplementaritet mellem de nationale politikker og Fællesskabets politik. Den indsats, der gøres på nationalt plan, understøttes og vil fortsat i væsentligt omfang blive understøttet af en hurtig gennemførelse af Fællesskabets politik.

Styringen af de voksende makroøkonomiske uligevægte er i det væsentlige, men ikke udelukkende, en opgave for de enkelte medlemsstaters makroøkonomiske politik. Der vil kunne opnås en større effektivitet, hvis koordineringen på fællesskabsplan styrkes.

IV.1. FÆLLES POLITIKKER

Hvidbogens målsætning om ophævelse af alle grænser for produkter og produktionsfaktorer samt Fællesskabets politikker i bred forstand er i stigende grad ved at blive integreret i et sæt af strukturreformer på medlemsstatsniveau. Åbningen af markederne vil skærpe konkurrencen og øge mulighederne for at opnå økonomiske fordele gennem større effektivitet og specialisering i produktionen og gennem øgede valgmuligheder for forbrugerne. Denne proces vil medføre en produktivitetsforbedring, som vil give mulighed for en væsentlig vækst i investeringer, produktion og beskæftigelse, uden at der opstår et inflationspres.

Den Europæiske Fælles Åkt er udtryk for politisk vilje til at udvikle de forskellige politikområder (indre marked, F&U og teknologi, socialpolitik, strukturfonde og samhørighed, miljøpolitik osv.) på en integreret måde. Summen af disse nationale foranstaltninger og EF-foranstaltninger vil sikre en varig forbedring i de makroøkonomiske resultater.

Gennemførelsen af *det indre marked* skrider hurtigt frem. Der er skabt store forventninger, som ikke må skuffes. Kommissionen har udarbejdet mere end 90 % af de planlagte forslag, og ved udgangen af 1989 vil næsten alle være forelagt Rådet. Rådet har gennemført 50 % af programmet, idet det har godkendt 130 direktiver og forordninger og er nået til enighed om 15 delvise godkendelser eller fælles holdninger. Medlemsstaterne skal øge tempoet i gennemførelsen af disse beslutninger i deres nationale lovgivninger, således at man ikke får det indtryk, at beslutningsprocessen er ved at miste dynamik. Ellers vil de forventninger, der er skabt, blive skuffet, og det vil have en negativ virkning på investeringer, vækst og beskæftigelse.

1992-programmet understøttes og foregribes i nogle tilfælde af foranstaltninger, der træffes på nationalt plan (jf. boxen). Dette har også forbindelse med de strukturtilpasningsforanstaltninger, som medlemsstaterne har været i gang med at træffe igennem en årrække. Denne proces med komplekse strukturreformer er selvforstærkende, da konkurrencen ikke er begrænset til markedspladsen, men også vedrører de tjenesteydelser, det offentlige leverer, og det miljø, der tilbydes virksomhederne.

Mere og mere tyder på (det fremgår af en ad hoc-undersøgelse, som Kommissionen har foretaget), at virksomhederne forventer, at gennemførelsen af det indre marked vil få store konsekvenser for deres aktivitet i perioden op til 1992 og derefter. Virksomhederne er allerede ved at inkorporere nye markedspektiver i deres forretningsstrategier, og en væsentlig del af den hurtige vækst i investeringerne kan formentlig forklares ved, at de er ved at tilpasse sig et miljø med skærpet konkurrence.

NATIONALE STRUKTURILPASNINGSMÅLTAGNINGER

SKATTEÆNDRINGER

Alle medlemsstater har vedtaget eller bebudet skattereformer. De går alle sammen ud på at forenkle det bestående skattesystem, og de fleste indebærer en reduktion af person- og selskabsbeskatningen.

Flere medlemsstater har taget skridt i retning af harmonisering. Frankrig er gradvis ved at sænke momsen, Italien har hævet de laveste satser, og Nederlandene har reduceret den højeste sats og opgivet planerne om at hæve de laveste satser. Der er gennemført eller planlagt punktafgiftsforhøjelser i Belgien og Italien, og der overvejes nedsættelser i Danmark. Frankrigs budget for 1990 omfatter bestemmelser om at formindske skattevirkningen for investeringsindkomster, således at Frankrig kommer til at ligge nærmere på EF-gennemsnittet.

REFORMER AF ADMINISTRATIVE REGULERINGER

Varer og tjenester: Frankrig har afskaffet administrerede priser, og de er ved at blive afskaffet i de lande, hvor sådanne priser stadig anvendes (Grækenland, Spanien, Portugal). I Tyskland har forbundsregeringen vedtaget en lov om omstrukturering af postvæsenet, som vil bryde forbundspostvæsenets monopol på markedet for telekommunikationshardware for endelige brugere.

Finansielle markeder: I Grækenland og Portugal er man ved at gå bort fra rentesatser, der administreres af centralbanken, og over til markedsbestemte rentesatser. Spanien er i gang med at modernisere de finansielle markeder. I Irland er der foretaget ændringer både i reguleringssystemet og på de finansielle markeder. I Belgien planlægges ændringer, som skal bringe reguleringerne og markeds- og institutionsstrukturen mere på linje med situationen i andre europæiske finanscentre.

Valutakontrol: I Frankrig og Italien vil de sidste faser i afskaffelsen af valutakontrol være fuldført i juli 1990. I Irland blev kontrollen væsentligt lempet i slutningen af 1988. Grækenland, Spanien og Portugal, hvor liberaliseringstidsfristerne for kapitalbevægelser er længere end for resten af Fællesskabet, er ved at afskaffe valutakontrollen.

Den dynamik, der bliver et resultat af den gradvise åbning af det indre marked, medfører en accelerering af den normale økonomiske tilpasningsproces. Denne proces kunne blive bremset, hvis man tillod visse foranstaltninger og handlemåder, der enten direkte tager sigte på at reducere konkurrencen eller på at forhindre dens virkninger i at slå igennem (kartelaftaler, øgede statsubsidier osv.). For at realisere målene med det indre marked skal den gradvise afskaffelse af barrierer følges op af en effektiv konkurrencepolitik.

En accelereret sektortilpasning kunne imidlertid blive meget smertefuld og medføre tab af arbejdspladser i nogle følsomme sektorer. På det makroøkonomiske plan betyder det, at de positive beskæftigelsesvirkninger af gennemførelsen af det indre marked måske først slår igennem med en vis forsinkelse. Jo stærkere den generelle økonomiske vækst bliver, desto større vil chancerne imidlertid være for, at tab af arbejdspladser i nogle sektorer vil blive mere end opvejet af nye arbejdspladser i andre sektorer. Under alle omstændigheder skal tilpasningerne i de forskellige sektorer og regioner nøje følges, og deres sociale virkninger skal om nødvendigt afbødes.

IV.2. KOORDINERING AF DE NATIONALE MAKROØKONOMISKE POLITIKKER

Skabelsen af det indre marked øger den indbyrdes økonomiske afhængighed mellem medlemsstaterne og vil gradvis reducere mulighederne for selvstændige økonomisk-politiske tiltag. Liberaliseringen af kapitalbevægelser og tilnærmelsen af indirekte skatter, for blot at nævne to vigtige dele af programmet i forbindelse med det indre marked, vil øve en afgørende indflydelse på politikken på nationalt plan.

For at opnå fortsat vækst og gøre fremskridt mod Den Økonomiske og Monetære Union skal der skabes større konvergens i retning af stabilitet, og dette forudsætter en beslutsom indsats fra de enkelte medlemsstater og mere effektiv koordinering mellem medlemsstaterne imellem. Koordineringen af den økonomiske politik i Fællesskabet har aldrig været en let opgave. Siden begyndelsen af 1980'erne er der imidlertid også på dette område gjort fremskridt, og koordineringen er blevet langt mere effektiv.

Der kan ikke gennemføres en tilfredsstillende økonomisk-politisk koordinering ved hjælp af en centraliseret beslutningstagningsprocedure, der pålægger medlemsstaterne forpligtelser. I stedet bør der udvikles et multilateralt overvågningssystem, hvor målene gradvis opstilles i fællesskab, og hvor medlemsstaterne fuldt ud tager hensyn til den indbyrdes påvirkning mellem deres økonomier inden for Fællesskabet ved fastlæggelsen af deres egne politikker.

Den seneste forhøjelse af de officielle udlånsrentesatser i flere EF-lande er et klart eksempel på den økonomiske og monetære indbyrdes afhængighed, ikke blot mellem de medlemsstater, der deltager i EMS-samarbejdet med det smalle bånd, men mellem alle medlemsstater. I en »learning-by-doing«-proces burde medlemsstaterne nå frem til en bred konsensus om den grundlæggende økonomisk-politiske angrebsvinkel med sigte på at realisere de hovedmål i den økonomiske og monetære politik, der er opstillet i Traktaten, såsom vækst, prisstabilitet og høj beskæftigelse.

VIGTIGSTE ØKONOMISKE INDIKATORER 1986 TIL 1990

FÆLLESSKABET, USA OG JAPAN

(a) BNP i faste priser

(% ændring i forhold til året før ⁽¹⁾)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	1,9	2,0	4,0	4 ¹ / ₄	3 ¹ / ₄
DK	3,3	-1,0	-0,4	1 ³ / ₄	2
D	2,3	1,9	3,7	3 ³ / ₄	3 ¹ / ₂
GR	1,2	-0,4	4,0	2 ¹ / ₂	2 ¹ / ₄
E	3,3	5,5	5,0	4 ³ / ₄	4
F	2,1	2,2	3,4	3 ¹ / ₄	3 ¹ / ₄
IRL	-0,4	4,1	3,7	5	4 ¹ / ₂
I	2,9	3,1	3,9	3 ¹ / ₂	3
L	4,7	2,5	5,2	3 ³ / ₄	3 ¹ / ₄
NL	2,1	1,3	2,8	3 ³ / ₄	3
P	4,3	4,7	3,9	4 ³ / ₄	4 ¹ / ₂
UK	3,1	3,8	4,2	2 ¹ / ₄	2
EF	2,6	2,8	3,8	3 ¹ / ₂	3
USA	3,0	3,6	4,4	2 ³ / ₄	2
JAP	2,4	4,3	5,8	4 ³ / ₄	4 ¹ / ₄

(b) Indenlandsk efterspørgsel i faste priser

(% ændring i forhold til året før)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	3,0	3,4	4,0	4 ¹ / ₂	3 ¹ / ₄
DK	5,4	-3,2	-2,2	3 ¹ / ₄	1
D	3,5	3,2	3,8	2 ³ / ₄	3
GR	-1,8	-1,8	3,5	3 ¹ / ₂	2 ³ / ₄
E	6,1	8,5	6,7	6 ³ / ₄	5 ¹ / ₄
F	3,9	3,3	3,8	3 ¹ / ₄	3 ¹ / ₄
IRL	1,4	-1,5	0,2	5	4 ¹ / ₄
I	3,6	4,8	4,3	4	3 ³ / ₄
L	2,3	2,5	4,6	3 ¹ / ₄	3
NL	3,5	2,1	2,3	4 ¹ / ₄	2 ³ / ₄
P	8,4	10,6	8,3	5 ¹ / ₂	5
UK	3,8	4,3	7,3	3 ³ / ₄	3 ¹ / ₄
EF	3,9	4,0	4,8	3 ³ / ₄	3
USA	3,7	3,0	3,3	2 ¹ / ₄	1 ³ / ₄
JAP	4,0	5,1	7,8	5 ¹ / ₂	4 ¹ / ₄

(c) Deflator for det private forbrug

(% ændring i forhold til året før)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	0,4	2,2	1,2	3 ¹ / ₄	3 ¹ / ₂
DK	3,4	4,1	4,9	4 ³ / ₄	3
D	-0,2	0,7	1,1	3	2 ³ / ₄
GR	22,0	15,7	13,9	14 ¹ / ₄	15
E	8,7	5,4	5,1	6 ³ / ₄	6 ¹ / ₄
F	2,7	3,1	2,7	3 ¹ / ₂	2 ³ / ₄
IRL	3,9	3,1	2,5	4 ¹ / ₄	4
I	5,8	4,8	4,9	6 ¹ / ₄	6
L	0,8	2,9	1,5	3 ¹ / ₄	3
NL	0,6	-0,3	0,8	1 ¹ / ₂	2 ¹ / ₄
P	13,5	10,2	9,6	13	11 ¹ / ₄
UK	4,4	3,9	5,0	5 ¹ / ₄	5 ¹ / ₂
EF	3,8	3,4	3,6	4 ³ / ₄	4 ¹ / ₂
USA	2,2	4,2	4,0	4 ³ / ₄	4 ³ / ₄
JAP	0,5	-0,1	0	2	2 ³ / ₄

(d) Betalingsbalancens løbende poster

(i % af BNP ⁽¹⁾)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	2,0	1,2	1,0	3 ¹ / ₄	3 ¹ / ₄
DK	-5,2	-3,0	-1,8	-2	-1
D	4,4	3,9	4,1	5 ¹ / ₄	5 ³ / ₄
GR	-5,2	-2,5	-1,5	-3 ¹ / ₂	-3 ¹ / ₂
E	1,7	0,1	-1,1	-3	-4
F	0,5	-0,4	-0,4	-1 ¹ / ₂	-1 ¹ / ₂
IRL	-2,9	1,4	2,0	2	1 ³ / ₄
I	0,5	-0,1	-0,6	-1 ¹ / ₄	-1 ¹ / ₂
L	39,4	33,0	16,4	15	14 ¹ / ₂
NL	2,8	1,6	2,4	2 ¹ / ₄	2
P	3,9	1,8	-1,4	-2 ³ / ₄	-3 ¹ / ₂
UK	-0,9	-1,6	-3,2	-4	-3 ¹ / ₄
EF	1,4	0,8	0,3	0	1 ¹ / ₄
USA	-3,4	-3,6	-2,4	-1 ³ / ₄	-1 ³ / ₄
JAP	4,3	3,7	2,8	2 ¹ / ₄	2 ¹ / ₂

(*) Prognoser september/oktober 1989.

(1) BNP for USA og Japan fra 1987 og frem.

e) Antal arbejdsløse i % af den civile arbejdsstyrke

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	11,9	11,5	10,4	9¼	8¾
DK	5,8	5,8	6,4	7½	7½
D	6,5	6,4	6,4	5½	5¼
GR	8,2	8,0	8,5	8½	8½
E	21,2	20,5	19,6	17½	16½
F	10,4	10,5	10,2	9½	9
IRL	18,3	18,0	17,8	16¾	16¼
I	10,6	10,1	10,6	10½	10½
L	2,7	2,7	2,2	1¾	1¾
NL	10,3	10,2	10,3	10	9½
P	8,3	6,8	5,6	5¼	5¼
UK	11,5	10,6	8,7	6¾	6½
EF	10,8	10,4	10,0	9	8¾
USA	6,9	6,1	5,4	5	5¼
JAP	2,8	2,8	2,5	2½	2½

f) Den offentlige sektors långivning og lånoptagelse
(i % af BNP)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	-8,8	-7,0	-6,5	-6	-5¾
DK	3,5	1,8	0,2	¼	¾
D	-1,3	-1,8	-2,1	0	-¼
GR	-11,6	-9,9	-14,9	-20	-20
E	-6,1	-3,6	-3,2	-2½	-2½
F	-2,9	-2,5	-1,4	-1¼	-1
IRL	-11,0	-8,9	-3,7	-3¾	-1½
I	-11,7	-11,2	-10,6	-10¼	-9¾
L	2,5	2,7	2,5	2½	2¾
NL	-5,9	-6,2	-4,9	-4½	-4¼
P	-7,8	-7,0	-6,5	-6	-6
UK	-2,4	-1,5	0,8	1½	1
EF	-4,8	-4,3	-3,6	-3	-3
USA	-4,4	-2,3	-2,0	-1¾	-1½
JAP	-1,1	-0,3	1,2	1¾	2

g) Samlet beskæftigelse
(årlig % ændring)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	1,0	0,4	1,4	1	½
DK	2,3	1,1	-0,3	-½	½
D	1,0	0,7	0,6	1½	1¼
GR	0,3	-0,1	1,1	¾	¾
E	2,3	5,4	2,9	3½	2½
F	0,2	0,1	0,6	1½	1¼
IRL	0,2	0	1,0	1¼	1¼
I	0,9	0,2	1,3	1	½
L	2,6	2,7	2,9	1¾	1¼
NL	1,9	1,2	1,3	1½	1
P	-2,7	2,7	2,6	1½	¾
UK	0,4	1,9	3,1	1¾	¾
EF	0,8	1,2	1,6	1½	1
USA	1,7	2,9	2,2	2¼	1½
JAP	0,9	1,0	1,7	1½	1¼

h) Realflønning pr. beskæftiget
(årlig % ændring) (1)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	3,7	-1,3	1,2	2	2¼
DK	1,2	4,0	-0,6	-1	¼
D	4,1	2,2	2,0	0	¾
GR	-7,2	-3,4	4,0	5½	1
E	0,7	0,9	1,2	¾	¾
F	1,4	0,6	1,1	½	1¼
IRL	1,1	2,8	-0,2	½	1
I	1,6	4,0	3,8	2¾	2
L	4,4	0,9	2,5	3	3
NL	1,3	1,6	0,6	-¼	1¼
P	6,0	3,1	0,9	-¾	1½
UK	2,8	3,0	2,3	2¾	3
EF	2,3	2,0	1,9	1¼	1½
USA	1,1	-0,3	1,8	1	1¼
JAP	2,7	3,0	3,4	3¾	2½

(*) Prognoser september/oktober 1989.

(1) Deflateret med deflatoren for privatforbruget.

i) Investeringer i byggeri
(årlig % stigning; faste priser)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	2,0	5,5	12,0	9	3 ³ / ₄
DK	17,5	-0,9	-6,1	-3	1 ¹ / ₂
D	2,7	0,2	4,7	4 ³ / ₄	3 ¹ / ₄
GR	0,2	-4,9	7,7	7 ¹ / ₂	6
E	6,5	10,0	13,5	14 ¹ / ₂	10 ³ / ₄
F	2,5	3,3	4,3	3 ³ / ₄	3 ¹ / ₂
IRL	-3,6	-6,5	-6,8	6	10 ¹ / ₄
I	0,7	-1,3	3,7	4	3
L	6,0	4,6	5,4	4 ¹ / ₄	3 ¹ / ₂
NL	4,8	2,8	12,6	4 ¹ / ₄	¹ / ₂
P	8,7	10,5	12,3	11 ¹ / ₂	11
UK	3,7	3,9	6,5	-1 ¹ / ₂	-1
EF	3,2	2,4	6,3	4 ³ / ₄	3 ¹ / ₂

j) Investeringer i maskiner og transportm.
(årlig % stigning; faste priser)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	4,8	8,6	14,0	16	8
DK	15,4	-14,5	-7,0	4	3
D	4,3	4,1	7,5	11 ¹ / ₄	7 ¹ / ₂
GR	-12,6	-1,0	10,7	5 ¹ / ₂	7
E	15,8	24,2	14,7	12 ³ / ₄	8 ³ / ₄
F	2,5	4,7	9,7	7	7
IRL	5,3	3,6	2,8	10 ¹ / ₂	10
I	2,0	15,0	6,0	6 ¹ / ₄	4 ³ / ₄
L	39,1	6,1	3,0	4 ¹ / ₂	5
NL	11,3	1,1	6,3	9 ³ / ₄	2 ³ / ₄
P	13,7	31,0	19,5	11 ³ / ₄	9
UK	-1,8	7,2	20,4	10 ¹ / ₄	4
EF	3,5	8,5	10,6	9 ¹ / ₄	6

k) Samlede investeringer
(årlig % stigning; faste priser)

	1986	1987	1988	1989 (*)	1990 (*)
B	3,7	7,6	12,9	12 ¹ / ₄	5 ³ / ₄
DK	17,3	-9,0	-6,5	0	2 ¹ / ₄
D	3,3	1,8	5,9	7 ³ / ₄	5
GR	-5,7	-3,2	9,0	6 ¹ / ₂	6 ¹ / ₂
E	10,0	14,6	14,0	13 ³ / ₄	10
F	2,9	3,7	7,3	5 ¹ / ₂	5 ¹ / ₂
IRL	-0,3	0,0	-1,7	8 ¹ / ₂	10
I	1,4	5,2	4,9	5 ¹ / ₄	4
L	15,8	5,3	4,5	4 ¹ / ₄	4
NL	8,2	1,6	9,7	6 ³ / ₄	1 ¹ / ₂
P	9,5	19,5	15,8	11 ¹ / ₂	10
UK	0,9	5,5	13,1	4 ¹ / ₂	1 ³ / ₄
EF	3,4	4,8	8,4	7	4 ³ / ₄
USA	0,9	3,1	5,8	2 ¹ / ₄	4
JAP	6,0	10,3	13,6	9 ³ / ₄	5 ¹ / ₄

l) BNP per capita
(EF = 100; Løbende priser og standardisering ved købekrafts-
paritet)

	1960	1973	1986	1989 (*)	1990 (*)
B	95,4	100,6	101,1	102,4	103,0
DK	118,6	113,1	118,0	108,0	107,2
D	117,2	110,1	114,4	113,3	113,4
GR	38,4	56,3	56,0	54,0	53,6
E	59,2	77,4	72,2	75,7	76,3
F	104,3	109,3	110,0	108,5	108,6
IRL	61,4	59,9	63,4	66,0	67,3
I	91,2	98,8	104,0	105,1	105,2
L	134,5	123,9	126,3	128,0	128,7
NL	117,8	112,1	106,4	103,5	103,1
P	37,3	54,2	52,8	54,5	55,4
UK	127,6	107,2	104,2	104,6	103,7
EF	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
USA	188,7	160,4	156,1	154,5	152,1
JAP	55,5	95,4	111,0	115,8	116,9

(*) Prognoser september/oktober 1989.

RÅDETS DIREKTIV

af 21. december 1989

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om personlige værnemidler

(89/686/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Der skal vedtages foranstaltninger med henblik på gradvis oprettelse af det indre marked i løbet af perioden indtil den 31. december 1992; det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital;

en del medlemsstater har i adskillige år vedtaget bestemmelser vedrørende mange former for personlige værnemidler, af forskellige grunde, såsom sundheden, arbejdssikkerheden og den personlige beskyttelse;

disse nationale bestemmelser er ofte meget detaljerede for så vidt angår kravene til uformning, fremstilling, kvalitet, afprøvning og godkendelse af de personlige værnemidler, med henblik på at beskytte brugerne mod skader og sygdomme;

især kræver de nationale arbejdsmiljølovgivninger anvendelse af personlige værnemidler; arbejdsgiveren forpligtes ved talrige bestemmelser til at stille egnede personlige værnemidler til rådighed for de ansatte, såfremt der ikke er truffet prioriterede foranstaltninger til kollektiv beskyttelse eller sådanne er utilstrækkelige;

bestemmelserne om personlige værnemidler kan være meget forskellige i medlemsstaterne; de kan derfor være en hindring for samhandelen og dermed indvirke direkte på fællesmarkedets oprettelse og funktion;

medlemsstaternes bestemmelser om personlige værnemidler skal harmoniseres for at sikre fri omsætning af disse produkter, idet det bestående og rimelige beskyttelsesniveau i medlemsstaterne ikke må sænkes, men kan hæves, når det er nødvendigt;

de bestemmelser vedrørende konstruktion og fremstilling af personlige værnemidler, som er indeholdt i dette direktiv, og som især er af betydning for at nå frem til et mere sikkert arbejdsmiljø, foregriber ikke bestemmelserne vedrørende anvendelsen af personlige værnemidler og beskyttelsen af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen;

i dette direktiv defineres kun de væsentlige krav, som personlige værnemidler skal opfylde; for at lette beviset for, at disse væsentlige krav er opfyldt, må der på europæisk plan indføres harmoniserede standarder for konstruktion, fremstilling, specifikationer og afprøvningsmetoder for personlige værnemidler, hvis overholdelse indebærer, at disse produkter formodes at opfylde de væsentlige krav i dette direktiv; disse harmoniserede europæiske standarder udarbejdes af private organer og skal ikke være obligatoriske; med henblik herpå anerkendes Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) og Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (CENELEC) som kompetente organer til vedtagelse af harmoniserede standarder efter de generelle retningslinjer for samarbejde mellem Kommissionen og disse organer ratificeret den 13. november 1984; i dette direktiv forstås ved en harmoniseret standard en teknisk specifikation (europæisk standard eller harmoniseringsdokument), der er vedtaget af et af de nævnte organer eller af begge efter mandat fra Kommissionen i overensstemmelse med Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter ⁽⁴⁾, ændret ved direktiv 88/182/EØF ⁽⁵⁾, og ovennævnte generelle retningslinjer;

indtil der vedtages harmoniserede standarder, hvis antal bliver anseligt som følge af det omfattende anvendelsesområde, og hvis udarbejdelse inden for den frist, der er fastsat for gennemførelsen af det indre marked, betyder en meget stor arbejdsbyrde, bør man derfor midlertidigt i overensstemmelse med Traktatens bestemmelser bevare status quo med hensyn til overensstemmelse med de gældende nationale standarder for de personlige værnemidler, som ikke er omfattet af en harmoniseret standard på datoen for vedtagelsen af dette direktiv;

det stående udvalg, der er nedsat ved artikel 5 i direktiv 83/189/EØF, vil i betragtning af dets generelle og horizon-

⁽¹⁾ EFT nr. C 141 af 30. 5. 1988, s. 14.

⁽²⁾ EFT nr. C 12 af 16. 1. 1989, s. 1, og EFT nr. C 304 af 4. 12. 1989, s. 29.

⁽³⁾ EFT nr. C 337 af 31. 12. 1988, s. 37.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 81 af 26. 3. 1988, s. 75.

tale rolle i Fællesskabets standardiseringspolitik, især i forbindelse med udarbejdelsen af standardiseringsanmodninger og fortolkningen af de gældende standardiseringsbestemmelser, naturligt kunne bistå Kommissionen med at føre fællesskabskontrol med, at de harmoniserede standarder stemmer overens;

kontrol med overholdelsen af disse tekniske forskrifter er nødvendig for effektivt at beskytte bruger og tredjemand; de bestående kontrolprocedurer kan være meget forskellige i medlemsstaterne; for at undgå gentagne kontroller, der i høj grad er en hindring for den fri omsætning af personlige værnemidler, bør der fastsættes en gensidig anerkendelse af medlemsstaternes kontroller; med henblik herpå bør der især indføres en harmoniseret EF-fremgangsmåde og harmoniserede kriterier for, hvilke organer der skal have til opgave at foretage undersøgelser, kontrol og efterprøvning;

retsreglerne skal forbedres for at sikre, at arbejdsmarkedets parter kan yde et effektivt og hensigtsmæssigt bidrag til standardiseringsprocessen —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE, MARKEDSFØRING OG FRI OMSÆTNING

Artikel 1

1. Dette direktiv finder anvendelse på personlige værnemidler, i det følgende benævnt »PV«.

I direktivet fastsættes bestemmelserne for markedsføring og fri omsætning i Fællesskabet samt de væsentlige sikkerhedskrav, som disse værnemidler skal opfylde af hensyn til brugernes sikkerhed og sundhed.

2. I dette direktiv forstås ved PV: enhver anordning bestemt til at bæres eller holdes af en person med henblik på at beskytte denne mod en eller flere risici, der kan true hans sundhed og sikkerhed.

Ligeledes betragtes følgende som PV:

- a) en helhed bestående af flere samhørende anordninger eller dele, som er samlet af fabrikanten til en enhed med henblik på at beskytte én person mod en eller flere risici, der vil kunne optræde samtidigt (kombiværn)
- b) en beskyttende anordning eller del, der udgør en enhed med, og som kan adskilles eller ikke adskilles fra et

ikke-beskyttende personligt udstyr, der bæres eller holdes af én person med henblik på udførelse af en aktivitet

- c) udskifnelige dele af PV, der er nødvendige for, at de kan fungere, og som udelukkende anvendes til dette PV.

3. Ligeledes betragtes som integrerende del af PV alle forbindelsessystemer, der markedsføres med PV, for at sammenføje dem med en supplerende ekstern anordning, selv når dette forbindelsessystem ikke vedvarende skal bæres eller holdes af brugeren i det tidsrum, hvor han er udsat for risikoen/risiciene.

4. Dette direktiv omfatter ikke:

- PV, der er omfattet af et andet direktiv med samme målsætning om markedsføring og fri omsætning og sikkerhed som nærværende direktiv
- uafhængigt af den i første led omhandlede udelukkelsesgrund, sådanne arter af PV, der er anført på listen over undtagelser i bilag I.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at de i artikel 1 omhandlede PV kun kan markedsføres og ibrugtages, hvis brugerens sikkerhed og sundhed kan garanteres, uden at andre personers og husdyrs sikkerhed og sundhed bringes i fare eller ejendom beskadiges, når de vedligeholdes på passende måde og anvendes efter hensigten.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for — under overholdelse af Traktaten — at fastsætte sådanne krav, som de finder nødvendige for at beskytte brugerne, hvis dette ikke indebærer sådanne ændringer af PV, at disse ikke opfylder bestemmelserne i dette direktiv.

3. Medlemsstaterne kan ikke under messer og udstillinger osv. hindre forevisning af PV, der ikke er i overensstemmelse med dette direktiv, forudsat, at det ved tydelig skiltning klart angives, at disse PV ikke er i overensstemmelse med direktivet, samt at det er forbudt at erhverve dem og/eller på nogen måde anvende dem, før fabrikanten eller dennes repræsentant etableret i Fællesskabet har bragt dem i overensstemmelse med kravene.

Artikel 3

De i artikel 1 omhandlede PV skal opfylde de væsentlige sundheds- og sikkerhedskrav, der er anført i bilag II.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne kan ikke forbyde, begrænse eller hindre markedsføring af PV eller dele af PV, der opfylder

bestemmelserne i dette direktiv, og som er forsynet med EF-mærke.

2. Medlemsstaterne kan ikke forbyde, begrænse eller hindre markedsføring af dele af PV, der ikke er forsynet med EF-mærke, og som er bestemt til at indgå i PV, forudsat at sådanne dele ikke er væsentlige og nødvendige for, at PV kan fungere.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne anser de i artikel 8, stk. 3, omhandlede PV for at være i overensstemmelse med de væsentlige krav, der er nævnt i artikel 3, når de pågældende PV er forsynet med et EF-mærke, og fabrikanten på forlangende kan fremvise den i artikel 12 omhandlede overensstemmelseserklæring.

2. Medlemsstaterne anser de i artikel 8, stk. 2, omhandlede PV for at være i overensstemmelse med de væsentlige krav, der er nævnt i artikel 3, når de pågældende PV er forsynet med et EF-mærke, og fabrikanten på forlangende foruden den i artikel 12 omhandlede erklæring kan fremvise en attest, der er udfærdiget af det i henhold til artikel 9 udpegede organ, og hvor det erklæres, at vedkommende PV er i overensstemmelse med de nationale standarder, som gælder for dem, og som gennemfører de harmoniserede standarder, bedømt på grundlag af en EF-typeafprøvning i henhold til artikel 10, stk. 4, litra a), første led, og litra b), første led.

Har fabrikanten ikke eller kun delvis anvendt de harmoniserede standarder, eller findes sådanne ikke, skal det af det udpegede organs attest fremgå, at der er konstateret overensstemmelse med de væsentlige krav i henhold til artikel 10, stk. 4, litra a), andet led, og litra b), andet led.

3. De i artikel 8, stk. 2, omhandlede PV, for hvilke der endnu ikke foreligger harmoniserede standarder, kan midlertidigt (og senest indtil den 31. december 1992) fortsat være omfattet af de nationale ordninger, der er gældende på datoen for vedtagelsen af dette direktiv, forudsat at disse ordninger er i overensstemmelse med Traktatens bestemmelser.

4. Kommissionen offentliggør referencerne for de harmoniserede standarder i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Medlemsstaterne offentliggør referencerne for de nationale standarder, der gennemfører de harmoniserede standarder.

5. Medlemsstaterne påser, at der senest den 30. juni 1991 træffes passende foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for arbejdsmarkedets parter at øve indflydelse på nationalt plan på udarbejdelsen og den fortsatte udvikling af de harmoniserede standarder.

Artikel 6

1. Såfremt en medlemsstat eller Kommissionen finder, at de i artikel 5 omhandlede harmoniserede standarder ikke

fuldt ud opfylder de væsentlige krav, som gælder for dem, og som er omhandlet i artikel 3, indbringer Kommissionen eller medlemsstaten sagen for det udvalg, der er nedsat ved direktiv 89/189/EØF⁽¹⁾, og redegør for årsagerne hertil. Udvalget afgiver en hasteudtalelse.

På grundlag af udvalgets udtalelse giver Kommissionen medlemsstaterne meddelelse om, hvorvidt det er nødvendigt eller ikke at foranstalte tilbagetrækning af de pågældende standarder fra de i artikel 5 omhandlede offentliggørelser.

2. Det stående udvalg, der er nedsat ved artikel 6, stk. 2, i direktiv 89/392/EØF⁽²⁾, kan efter den nedenfor anførte fremgangsmåde forelægges ethvert spørgsmål i forbindelse med iværksættelsen og den praktiske gennemførelse af dette direktiv.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyntagen til de pågældende spørgsmåls hastende karakter, i givet fald ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

Artikel 7

1. Konstaterer en medlemsstat, at PV med EF-mærke, der anvendes efter deres formål, kan frembyde en sikkerhedsrisiko for personer, husdyr og ejendom, træffer den de nødvendige foranstaltninger til at trække disse PV tilbage fra markedet, forbyde markedsføring eller begrænse den frie omsætning af dem.

Medlemsstaten underretter øjeblikkeligt Kommissionen om en sådan foranstaltning, idet den anfører grundene til sin beslutning og navnlig, hvorvidt den manglende overensstemmelse skyldes, at:

- a) de i artikel 3 omhandlede væsentlige krav ikke er opfyldt
- b) de i artikel 5 omhandlede standarder ikke er blevet korrekt anvendt
- c) der er mangler ved de i artikel 5 omhandlede standarder.

2. Kommissionen holder hurtigst muligt samråd med de berørte parter. Hvis Kommissionen efter dette samråd konstaterer, at foranstaltningen er berettiget, giver den øjeblikkelig den medlemsstat, der har taget initiativet, samt

⁽¹⁾ EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8.

⁽²⁾ EFT nr. L 183 af 29. 6. 1989, s. 9.

de øvrige medlemsstater underretning herom. Hvis Kommissionen efter dette samråd konstaterer, at foranstaltningen er uberettiget, underretter den øjeblikkelig den medlemsstat, der har taget initiativet, samt fabrikanten eller dennes repræsentant etableret i Fællesskabet derom. Såfremt den i stk. 1 omhandlede beslutning er begrundet i mangler ved standarderne, forelægger Kommissionen sagen for det i artikel 6, stk. 2, omhandlede udvalg, hvis den medlemsstat, der har truffet beslutningen, har til hensigt at fastholde den, og indleder den i artikel 6, stk. 1, nævnte procedure.

3. Er et PV uberettiget forsynet med EF-mærket, træffer den kompetente medlemsstat passende foranstaltninger over for den, der har påsat mærket, og underretter Kommissionen samt de øvrige medlemsstater derom.

4. Kommissionen sørger for, at medlemsstaterne holdes underrettet om forløbet og resultaterne af proceduren i denne artikel.

KAPITEL II

ATTESTATIONSPROCEDURE

Artikel 8

1. Inden en PV-model markedsføres, skal fabrikanten eller dennes repræsentant etableret i Fællesskabet udarbejde den i bilag III omhandlede tekniske dokumentation, således at den om nødvendigt kan forelægges de kompetente myndigheder.

2. Forud for fremstilling af andre PV end dem, der er omhandlet i stk. 3, skal fabrikanten eller dennes repræsentant, som er etableret i Fællesskabet, lade en model deraf underkaste den i artikel 10 omhandlede EF-typeafprøvning.

3. Undtaget fra EF-typeafprøvning er ukomplicerede PV, hvor fabrikanten må formode, at brugeren selv kan vurdere, om de er effektive mod mindre risici, hvis virkninger, når de indtræder gradvis, kan konstateres af brugeren i tide og uden fare.

Til denne kategori hører udelukkende PV, der skal beskytte brugeren mod:

- mekaniske påvirkninger, der har overfladisk effekt (haverhandsker, fingerbøl osv.)
- rengøringsmidler af ringe farlighed, hvis virkninger kun er forbigående (handsker til beskyttelse mod fortyndede rensningsmidler osv.)
- risici ved håndtering af varme genstande, der hverken udsætter brugeren for temperaturer over 50° C eller for farlige stød (handsker, forklæder til erhvervsmæssig brug osv.)
- vejrforhold, som hverken er usædvanlige eller ekstreme (hovedbeklædning, årstidsbestemt beklædning, sko og støvler osv.)

— små stød og vibrationer, som ikke rammer vitale dele af kroppen, og som ikke kan forårsage uoprettelige læsioner (let hovedbeklædning til beskyttelse af hovedbunden, handsker, lette sko osv.)

— solens stråler (solbriller).

4. For fremstillede PV skal der:

a) efter fabrikantes valg foretages en af de to former for kontrol, der er omhandlet i artikel 11, hvis der er tale om kelige virkninger fabrikanten må formode, at brugeren ikke i tide bliver opmærksom på, men som kan medføre døden, eller som alvorligt og vedvarende kan skade sundheden. Til denne kategori hører udelukkende:

- åndedrætsværn med filter, der beskytter mod faste eller flydende aerosoler eller mod irriterende, farlige, giftige eller radioaktive giftige luftarter
- åndedrætsværn, der fulstændig udelukker tilgang af den omgivende atmosfæriske luft, herunder dykkerudstyr
- PV, der kun kan give tidsbegrænset beskyttelse mod kemiske angreb eller mod ioniserende stråling
- udstyr til indsats i varme omgivelser, hvis virkninger svarer til en lufttemperatur, der er lig med eller overskrider 100° C, med eller uden infrarød stråling, flammer eller kraftige udslyngninger af smeltet materiale
- udstyr til indsats i kolde omgivelser, hvis virkninger svarer til en lufttemperatur, der er under eller lig med -50° C
- PV, der skal beskytte mod fald fra en vis højde
- PV, der skal beskytte mod elektriske stød i forbindelse med arbejde med farlige spændinger, eller PV, der anvendes som isolation ved arbejde med højspænding
- hjelme og visirer til motorcyklister

b) udstedes en EF-overensstemmelseserklæring fra fabrikanten som omhandlet i artikel 12, for ethvert PV.

Artikel 9

1. Hver medlemsstat underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om de godkendte organer, som skal foretage de i artikel 8 nævnte godkendelsesprocedurer. Kommissionen offentliggør til orientering listen over disse organer samt det identifikationsnummer, de har fået tildelt, i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og sørger for, at denne liste ajourføres.

2. Medlemsstaterne skal anvende de i bilag V indeholdte kriterier i forbindelse med vurderingen af de organer, der skal udpeges. De organer, der opfylder de vurderingskriterier, der er fastsat i de relevante harmoniserede standarder, formodes at være i overensstemmelse med disse kriterier.

3. En medlemsstat, som har godkendt et organ, skal trække godkendelsen tilbage, hvis den konstaterer, at orga-

net ikke længere opfylder de i bilag V opstillede krav. Den underretter omgående Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom.

EF-TYPEAFPRØVNING

Artikel 10

1. EF-typeafprøvningen er den procedure, hvorved det godkendte kontrolorgan konstaterer og bekræfter, at en PV-model opfylder de bestemmelser i dette direktiv, som gælder for den.

2. Ansøgningen om EF-typeafprøvning indgives af fabrikanten eller dennes repræsentant til et enkelt godkendt kontrolorgan for den pågældende model. Repræsentanten skal være etableret i Fællesskabet.

3. Ansøgningen skal indeholde:

- navn og adresse på fabrikanten eller dennes repræsentant samt angivelse af værnemidlernes fremstillingssted
- de i bilag III omtalte tekniske konstruktionsdata.

Ansøgningen ledsages af det nødvendige antal prøveeksemplarer af den model, der skal godkendes.

4. Det udpegede organ foretager EF-typeafprøvningen i henhold til følgende fremgangsmåde:

a) *Gennemgang af fabrikantens tekniske konstruktionsdata*

- Det udpegede organ foretager en gennemgang af de tekniske konstruktionsdata for at kontrollere, om de svarer til de i artikel 5 omhandlede harmoniserede standarder.
- Har fabrikanten ikke eller kun delvis anvendt de harmoniserede standarder, eller findes sådanne ikke, skal det udpegede organ kontrollere, at de tekniske specifikationer, som fabrikanten har anvendt, opfylder de væsentlige krav, inden der foretages kontrol af de tekniske konstruktionsdatas overensstemmelse med de tekniske specifikationer.

b) *Undersøgelse af modellen*

Ved undersøgelsen af modellen skal organet kontrollere, at den er fremstillet i overensstemmelse med de tekniske konstruktionsdata og kan anvendes sikkert efter sin bestemmelse.

- Det skal foretage passende undersøgelser og afprøvninger for at kontrollere, at modellen er i overensstemmelse med de harmoniserede standarder.
- Har fabrikanten ikke eller kun delvis anvendt de harmoniserede standarder, eller findes sådanne ikke, skal det udpegede organ foretage passende undersøgelser og afprøvninger for at kontrollere, at modellen svarer til de af fabrikanten anvendte tekniske specifikationer, forudsat at disse opfylder de væsentlige krav.

5. Opfylder modellen de bestemmelser, som gælder for den, udsteder organet en EF-typeafprøvningsattest, som meddeles ansøgeren. I attesten anføres afprøvningsresultater og de betingelser, den eventuelt har været underkastet, og den indeholder de beskrivelser og tegninger, som er nødvendige for at identificere den godkendte model.

Kommissionen, de øvrige godkendte organer og de øvrige medlemsstater kan få en kopi af attesten og kan efter begrundet anmodning få en kopi af de tekniske konstruktionsdata og af rapporten over de udførte undersøgelser og afprøvninger.

Dossieret skal stå til de kompetente myndigheders rådighed i ti år efter markedsføringen af de pågældende PV.

6. Et organ, som afslår at udstede en EF-typeafprøvningsattest, underretter de øvrige godkendte organer herom. Et organ, som trækker en EF-typeafprøvningsattest tilbage, underretter den medlemsstat, som har godkendt den, herom. Denne underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen og angiver begrundelsen for beslutningen.

KONTROL AF FREMSTILLEDE PV

Artikel 11

A. *EF-kvalitetsgarantisystem for det endelige produkt*

1. Fabrikanten træffer alle nødvendige foranstaltninger, for at fremstillingsprocessen, herunder det afsluttende eftersyn og afprøvningerne af PV, sikrer en ensartet produktion og overensstemmelse mellem de pågældende PV og beskrivelsen heraf i EF-typegodkendelsen samt deres overensstemmelse med de relevante væsentlige krav i dette direktiv.

2. Et udpeget organ efter fabrikantens valg foretager den fornødne kontrol. Denne kontrol gennemføres uden noget forud fastlagt mønster og normalt med mindst et års mellemrum.

3. Et passende antal PV, der er udtaget at det udpegede organ, skal undersøges, og hensigtsmæssige afprøvninger, som er foreskrevet i de harmoniserede standarder, eller som er nødvendige, for at det kan attesteres, at der er overensstemmelse med de væsentlige krav i dette direktiv, skal foretages for at efterprøve overensstemmelsen.

4. Er det valgte udpegede organ ikke det samme som det, der har udfærdiget EF-typeafprøvningsattesten, skal det sætte sig i forbindelse med sidstnævnte organ, hvis der viser sig vanskeligheder ved vurderingen af de udtagne prøvers overensstemmelse.

5. Det udpegede organ tilsender fabrikanten en rapport om afprøvningen. Konkluderer rapporten, at der ikke foreligger produktionsensartethed, eller at de undersøgte PV ikke er i overensstemmelse med beskrivelsen i EF-typegodkendelsen.

sen og med relevante væsentlige krav, træffer organet de foranstaltninger, som den eller de konstaterede manglers karakter måtte give anledning til, og underretter den medlemsstat, der har udpeget det, herom.

6. Fabrikanten skal være i stand til på anmodning at fremlægge rapporten fra det udpegede organ.

B. EF-kvalitetssikringssystem med kontrol

1. Systemet

a) I forbindelse med denne procedure indgiver fabrikanten ansøgning om godkendelse af sit kvalitetssystem til et udpeget organ efter eget valg.

Ansøgningen skal omfatte:

- alle oplysninger om den kategori af PV, som påtænkes fremstillet, herunder, i givet fald, dokumentationen vedrørende den godkendte model
- dokumentation vedrørende kvalitetssystemet
- tilsagn om at opfylde de forpligtelser, der følger af kvalitetssystemet, og opretholde systemets effektivitet.

b) I forbindelse med kvalitetssystemet undersøges hvert enkelt PV, og de i litra A, nr. 3, omhandlede relevante afprøvninger foretages for at efterprøve, at det er i overensstemmelse med dette direktivs væsentlige krav hertil.

Dokumentationen vedrørende kvalitetssystemet skal især indeholde en relevant beskrivelse af:

- kvalitetsmålsætningerne, organisationsplanen, ledernes ansvar og deres beføjelser med hensyn til produkternes kvalitet
- kontrolforanstaltninger og afprøvninger, som skal gennemføres efter fremstillingen
- midler til at kontrollere, at kvalitetssystemet fungerer effektivt.

c) Organet vurderer kvalitetssystemet med henblik på at fastslå, om det svarer til de i nr. 1, litra b), omhandlede bestemmelser. For kvalitetssystemer, som bygger på vedkommende harmoniserede standard, antager organet, at systemet er i overensstemmelse med disse bestemmelser.

Det organ, der udfører revisionen, skal foretage alle nødvendige objektive vurderinger af de enkelte elementer i kvalitetssystemet og skal særlig efterprøve, om systemet sikrer, at fremstillede PV er i overensstemmelse med den godkendte model.

Fabrikanten underrettes om afgørelsen. Denne skal indeholde konklusionerne af den foretagne kontrol og vurdering i begrundet form.

d) Fabrikanten meddeler det organ, der har godkendt et kvalitetssystem, enhver plan om ændring af dette.

Organet undersøger de foreslåede ændringer og træffer afgørelse om, hvorvidt det ændrede kvalitetssystem opfylder de pågældende bestemmelser. Det underretter fabrikanten om sin afgørelse. Underretningen skal indeholde konklusionerne af den foretagne kontrol og vurdering i begrundet form.

2. Kontrollen

a) Formålet med kontrollen er at sikre, at fabrikanten på korrekt vis opfylder de forpligtelser, som følger af det godkendte kvalitetssystem.

b) Fabrikanten skal med henblik på organets udøvelse af sine tilsynsbeføjelser give dette adgang til de lokaler, hvor PV undersøges, afprøves og oplagres, og meddele det alle nødvendige oplysninger, navnlig:

- dokumentationen vedrørende kvalitetssystemet
- den tekniske dokumentation
- håndbøger om kvalitetsforhold.

c) Organet skal regelmæssigt foretage undersøgelser (audits) for at sikre, at fabrikanten opretholder og anvender det godkendte kvalitetssystem, og skal udfærdige en rapport herom til fabrikanten.

d) Derudover kan organet aflægge uanmeldte besøg hos fabrikanten. Under sådanne besøg skal organet udfærdige en besøgsrapport og i givet fald en undersøgelsesrapport (auditrapport) til fabrikanten.

e) Fabrikanten skal være i stand til på anmodning at fremlægge rapporter fra det udpegede organ.

EF-ERKLÆRING OM PRODUKTIONSOVERENSSTEMMELSE

Artikel 12

EF-overensstemmelseserklæringen er den procedure, hvorved fabrikanten:

- 1) udsteder en erklæring efter modellen i bilag VI, hvorved det bekræftes, at et markedsført PV er i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, således at denne erklæring kan forelægges de kompetente myndigheder, og
- 2) på hvert PV påsætter det i artikel 13 omhandlede EF-mærke.

KAPITEL III

EF-MÆRKE

Artikel 13

1. EF-mærket består af bogstaverne EF efterfulgt af de to sidste tal i det år, i hvilket mærket er blevet påsat, samt, hvis

et udpeget organ har foretaget den i artikel 10 omhandlede EF-typegodkendelse, tillige dette organs kendenummer.

Den model, der skal anvendes, findes i bilag IV.

2. EF-mærket skal påsættes alle fremstillede PV og deres emballage på synlig og læselig måde og således, at det ikke slettes under de pågældende PV's forventede levetid.

3. Det er forbudt at påsætte mærker eller angivelser på PV, der kan forveksles med EF-mærket.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 14

Afgørelser i medfør af nærværende direktiv, som medfører, at et PV's markedsføring begrænses, skal begrundes nøje. De skal hurtigst muligt meddeles de interesserede med angivelse af de klagemuligheder, der står åbne ifølge den pågældende medlemsstats lovgivning, og af fristerne for disse klagers indgivelse.

Artikel 15

Kommissionen træffer de foranstaltninger, der er nødvendige, således at oplysninger om alle relevante afgørelser

vedrørende forvaltningen af dette direktiv stilles til rådighed.

Artikel 16

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 31. december 1991 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 1. juli 1992.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 17

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1989.

På Rådets vegne

E. CRESSON

Formand

BILAG I**UDTØMMENDE LISTE OVER ARTER AF PV, DER IKKE FALDER IND UNDER DETTE DIREKTIVS ANVENDELSESOMRÅDE**

1. PV, der er udformet og fremstillet specielt til de væbnede styrker eller til ordensmyndighederne (hjelme, skjolde osv.).
2. PV til selvforsvar mod voldsmænd (aerosolbeholdere, individuelle afskrækkelsesvåben osv.).
3. PV udformet og fremstillet til privat brug til beskyttelse mod:
 - vejrliget (hovedbeklædning, årstidsbestemt beklædning, sko og støvler, paraplyer osv.),
 - fugtighed, vand (opvaskehandsker osv.),
 - varme (handsker osv.).
4. PV, der er beregnet til beskyttelse eller redning af personer om bord på skibe eller luftfartøjer, og som ikke bæres hele tiden.

BILAG II

VÆSENTLIGE SUNDHEDS- OG SIKKERHEDSKRAV

1. GENERELLE KRAV FOR ALLE PV

PV skal sikre passende beskyttelse mod foreliggende risici.

1.1. Konstruktionsprincipper

1.1.1. *Ergonomi*

PV skal konstrueres og fremstilles således, at brugeren under forudsigelige anvendelsesforhold på normal måde kan udføre det arbejde, der udsætter ham for risici, med en beskyttelse af passende art og på så højt niveau som muligt.

1.1.2. *Beskyttelsesniveau og -klasser*

1.1.2.1. Højest muligt beskyttelsesniveau

For at opnå et optimalt beskyttelsesniveau skal der ved konstruktionen lægges følgende til grund: ulemperne ved at bære PV må ikke stille sig hindrende i vejen for, at brugeren faktisk anvender dem, så længe han er udsat for risiko, eller når han udfører arbejdet på normal måde.

1.1.2.2. Beskyttelsesklasser tilpasset forskellige risikoniveauer

Når forskellige forudsigelige anvendelsesforhold gør det muligt at sondre mellem flere niveauer i forbindelse med en bestemt risiko, skal der ved konstruktionen af PV tages hensyn til passende beskyttelsesklasser.

1.2. PV's uskadelighed

1.2.1. *Ingen risici eller andre ulemper i forbindelse med værnemidlerne selv*

PV skal konstrueres og fabrikeres således, at de ikke medfører risici eller andre ulemper under forudsigelige anvendelsesforhold.

1.2.1.1. Egnede materialer

De materialer, der anvendes til PV, og deres eventuelle nedbrydningsprodukter må ikke være til skade for brugerens hygiejne eller sundhed.

1.2.1.2. Egnet overflade på alle de dele af PV, der kommer i kontakt med brugeren

Alle dele af et værnemiddel, der vil kunne komme i kontakt med brugeren under anvendelsen, skal være fri for ujævnheder, skarpe kanter, spidser osv., der kan medføre overdreven irritation eller læsioner.

1.2.1.3. Maksimalt tilladte hindring af brugerens bevægelsesfrihed

Værnemidlet skal hindre bevægelsesfrihed og modtagelse af sanseindtryk mindst muligt. Det må heller ikke give anledning til bevægelser, som bringer brugeren eller andre personer i fare.

1.3. Komfort og effektivitet

1.3.1. *Værnemidlets tilpasning til brugerens fysik*

PV skal udformes og fremstilles således, at de kan placeres så let som muligt på brugeren i en hensigtsmæssig position og forblive dér, så længe det forventes nødvendigt under hensyn til de omgivende faktorer samt brugerens bevægelser og stillinger. Derfor skal værnemidlet bedst muligt kunne tilpasses brugerens fysik ved alle egnede midler, såsom hensigtsmæssige regulerings- og fastgørelsessystemer, eller et tilstrækkeligt stort udvalg af faconer og størrelser.

1.3.2. *Lethed og holdbarhed*

PV skal være så lette som muligt, uden at dette går ud over holdbarheden eller effektiviteten.

Foruden de i punkt 3 omhandlede yderligere specifikke krav, som PV skal opfylde for at sikre en effektiv beskyttelse mod de risici, der skal forebygges, skal det være tilstrækkeligt modstandsdygtigt over for ydre påvirkninger, der forekommer under forudsigelige anvendelsesforhold.

1.3.3. Nødvendige kombinationsmuligheder for PV, som brugeren skal bære samtidig

Når flere modeller af personlige værnemidler af forskellige arter og typer markedsføres af samme fabrikant med henblik på samtidig at sikre beskyttelse af tilgrænsende dele af kroppen, skal de kunne kombineres indbyrdes.

1.4. Brugsanvisning fra fabrikanten

Den brugsanvisning, som fabrikanten skal udfærdige og udlevere sammen med de markedsførte PV, skal foruden navn og adresse på fabrikanten og/eller dennes repræsentant etableret i Fællesskabet indeholde alle nødvendige oplysninger vedrørende:

- a) opbevaring, anvendelse, rensning, vedligeholdelse, reparation og desinficering. Anvendelsen af de af fabrikanten anbefalede rens-, vedligeholdelses- eller desinficeringsprodukter må ikke være til skade for PV eller for brugeren
- b) konstateret holdbarhed ved tekniske undersøgelser, der godtgør værnemidlets beskyttelsesniveauer eller -klasser
- c) tilbehør, der kan anvendes med PV, samt karakteristika for reservedele
- d) passende beskyttelsesklasser på forskellige risikoniveauer og de dertil svarende anvendelsesbegrænsninger
- e) holdbarhedsfrist for værnemidlerne eller for visse af de dele, som de er sammensat af
- f) egnet emballage til transport af PV
- g) betydning af eventuel mærkning (jf. punkt 2.12).

Brugsanvisningen skal være klar, forståelig og affattes på mindst det eller de officielle sprog i bestemmelsesmedlemsstaten.

2. YDERLIGERE FÆLLES KRAV FOR FLERE ARTER OG TYPER PV

2.1. PV med reguleringssystemer

Reguleringssystemerne på værnemidlet skal være udformet og fremstillet således, at det efter justering ikke utilsigtet kan ændre position under forudsigelige anvendelsesforhold.

2.2. PV, der »omslutter« de dele af kroppen, der skal beskyttes

PV, der omslutter de dele af kroppen, der skal beskyttes, skal kunne ventileres tilstrækkeligt for at begrænse svedafsondring som følge af anvendelsen; er dette ikke muligt, skal de om muligt forsynes med anordninger, således at sveden kan absorberes.

2.3. PV til ansigt, øjne eller luftveje

PV til ansigt, øjne eller luftveje skal begrænse brugerens synsfelt og syn mindst muligt.

Øjenværnet må have tilstrækkelig optisk neutralitet til at kunne forenes med brugerens mere eller mindre detaljerede og/eller langvarige arbejde.

Om nødvendigt skal værnemidlet behandles eller udstyres med anordninger for at undgå dugdannelse.

PV-modeller beregnet til brugere, der får synet korrigeret, skal kunne anvendes sammen med korrigerende briller eller kontaktlinser.

2.4. Slitage på udstyret

Hvis udstyrets driftssikkerhed påvirkes gennem længere tids brug, skal fremstillingsdatoen og/eller eventuelt sidste holdbarhedsdato anføres på hvert markedsført eksemplar eller udskiftningsdel samt på emballagen på en sådan måde, at den ikke kan slettes eller misforstås.

Kan fabrikanten ikke oplyse om værnemidlets »levetid«, skal han i sin brugsanvisning anføre de oplysninger, der er nødvendige for, at køberen eller brugeren kan afgøre, hvor længe udstyret med rimelighed kan anvendes under hensyn til modellens kvalitet, samt hvorledes det har været opbevaret, anvendt, rensat, repareret og vedligeholdt.

Såfremt der forventes en hurtig og betydelig forringelse af udstyret som følge af regelmæssig rensning efter den af fabrikanten anbefalede fremgangsmåde, skal fabrikanten — hvis det er muligt — på hvert markedsført eksemplar af PV påsætte et mærke med angivelse af det maksimale antal rensninger, inden udstyret skal undersøges og repareres. I modsat fald skal fabrikanten give oplysning herom i brugsanvisningen.

2.5. PV, der kan blive fanget under brugen

Hvis de forudsigelige anvendelsesforhold specielt indebærer risiko for, at værnemidlet kan blive fanget af en genstand i bevægelse, hvorved brugeren kan bringes i fare, skal værnemidlet have en modstandstærskel, der ved overskridelse tillader brud på en af konstruktionsdelene, således at faren fjernes.

2.6. PV til anvendelse i eksplosionsfarlige omgivelser

Værnemidler, der skal anvendes i eksplosionsfarlige omgivelser, skal konstrueres og fremstilles på en sådan måde, at der ikke kan opstå nogen elektrisk bue eller gnist som følge af elektricitet, elektrostatik eller et slag, som kan antænde en eksplosiv blanding.

2.7. PV til hurtig indsats eller som hurtigt kan anbringes og/eller tages af

Denne art PV skal udformes og fremstilles således, at de kan anbringes og/eller tages af så hurtigt som muligt.

Fastgørelses- og aftagelsesanordninger, hvorved de fastholdes i passende stilling på brugeren eller kan tages af, skal kunne betjenes let og hurtigt.

2.8. PV til indsats under meget farlige forhold

Den brugsanvisning, som fabrikanten udleverer med værnemidler til anvendelse under meget farlige forhold, jf. artikel 8, stk. 4, litra a), skal bl.a. indeholde oplysninger, der er bestemt for kompetente og trænede personer, som er kvalificerede til at tolke oplysningerne og til at få brugeren til at anvende dem.

Brugsanvisningen skal desuden beskrive, hvorledes det kan kontrolleres på brugeren, når denne er udstyret med det pågældende værnemiddel, at det er korrekt justeret og funktionsdygtigt.

Omfatter værnemidlet en alarm, der udløses, såfremt det sædvanlige beskyttelsesniveau ikke længere er sikret, skal denne være fremstillet og tilvirket således, at brugeren kan opfatte den under sådanne forudsigelige anvendelsesvilkår, hvortil værnemidlet markedsføres.

2.9. PV, der omfatter dele, som kan reguleres eller aftages af brugeren

Når PV omfatter dele, som brugeren kan regulere eller fjerne for at udskifte det, skal dette udformes og fremstilles således, at det let kan påsættes og aftages uden brug af værktøj.

2.10. PV, der kan tilsluttes en anden, ekstern supplerende anordning

Omfatter værnemidlet et system, der kan forbindes med en anden, ekstern supplerende anordning, skal tilslutningsorganet være udformet og fremstillet således, at det kun kan påsættes en passende type anordning.

2.11. PV med væskecirkulationssystem

For PV med væskecirkulationssystem gælder, at dette skal vælges eller konstrueres således, at der sikres en passende fornyelse af væsken, uanset brugerens bevægelser eller stillinger, for hele den del af kroppen, der skal beskyttes, under de forudsigelige anvendelsesvilkår.

2.12. PV med et eller flere mærker til afmærkning eller signalisering, som direkte eller indirekte vedrører sundheden og sikkerheden

Mærker, som direkte eller indirekte vedrører sundheden og sikkerheden, påsat denne art eller type PV, skal fortrinsvis være harmoniserede piktogrammer eller ideogrammer, som skal forblive fuldt læselige i værnemidlets forventede levetid. Mærkerne skal desuden være fuldstændige, præcise og forståelige for at undgå fejltydning; eventuelle ord eller sætninger på sådanne mærker skal affattes på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor udstyret anvendes.

Tillader udstyrets (eller udstyrsdelens) begrænsede dimensioner ikke påsætning af mærkningen eller en del deraf, skal denne anføres på emballagen og i fabrikantens brugsanvisning.

2.13. PV i form af beklædning, der visuelt signalerer brugerens tilstedeværelse

Beklædning til anvendelse under forudsigelige forhold, hvor det er nødvendigt at signalere brugerens tilstedeværelse individuelt og visuelt, skal forsynes med en (eller flere) anordning(er) eller del(e), der er placeret således, at de afgiver en synlig, direkte eller reflekteret bestråling med tilstrækkelig lysstyrke og med egnede foto- og kolorimetriske egenskaber.

2.14. PV til beskyttelse mod flere risici

Værnemidler til beskyttelse af brugeren mod flere risici, der kan opstå samtidig, skal udformes og fremstilles således, at de væsentlige specifikke krav til imødegåelse af de enkelte risici opfyldes (jf. punkt 3).

3. YDERLIGERE SPECIFIKKE KRAV TIL IMØDEGÅELSE AF RISICI**3.1. Beskyttelse mod mekaniske slag****3.1.1. Slag som følge af genstandes fald eller udslyngning og en legemsdels sammenstød med en hindring**

Værnemidler til imødegåelse af denne form for risici skal kunne afbøde virkningerne af et slag og hindre enhver læsion, særlig ved brud på eller indtrængen i den beskyttede del, i hvert fald indtil et vist energiniveau for slaget; ud over dette niveau ville den afbødende mekanismes tilsvarende meget store dimensioner eller masse være uforenelig med effektiv anvendelse af udstyret under den forventede nødvendige anvendelsesperiode.

3.1.2. Personers fald**3.1.2.1. Forebyggelse af fald ved udskridning**

Såler til fodtøj til forebyggelse af udskridning skal udformes eller fremstilles således, eller forsynes med sådanne passende anordninger, at det sikres, at brugeren står fast, fordi sålen griber godt fast i eller gnider mod underlaget under hensyn til underlagets art eller tilstand.

3.1.2.2. Hindring af fald fra højder

Værnemidler til forebyggelse af fald fra højder og virkningerne deraf skal omfatte faldsikringsudstyr og et forbindelsessystem, der kan forbindes med et sikkert forankringspunkt. Udstyret skal konstrueres og fabrikeres således, at kroppens niveauforskydning under forudsigelige anvendelsesforhold bliver så lille som muligt for at undgå ethvert sammenstød med en hindring, uden at bremsekraften derved når den tærskel, hvor der sker fysiske skader, eller hvor værnemidlerne eller dele deraf åbner sig eller brister, hvilket kunne føre til, at brugeren faldt.

De skal desuden sikre, at brugeren efter bremsning befinder sig i en korrekt position, således at han i givet fald kan afvente hjælp.

Fabrikanten skal i sin brugsanvisning specielt anføre alle fornødne oplysninger vedrørende følgende:

- kravene til det sikre forankringspunkt samt den nødvendige minimale tolerance under brugeren
- hvorledes faldsikringsudstyret tages på, og hvordan forbindelsessystemet fastgøres til det sikre forankringspunkt.

3.1.3. *Mekaniske vibrationer*

Personlige værnemidler til forebyggelse af virkningerne af mekaniske vibrationer skal effektivt kunne dæmpe de skadelige frekvenser for den del af kroppen, der skal beskyttes.

Den faktiske værdi af de accelerationer, der via disse vibrationer overføres til brugeren, må under ingen omstændigheder overskride de anbefalede grænseværdier for den forventede maksimale daglige belastning for den del af kroppen, der skal beskyttes.

3.2. **Beskyttelse mod (statisk) sammenpresning af en del af kroppen**

Personlige værnemidler til beskyttelse af en del af kroppen mod sammenpresning (statisk) skal kunne afbøde virkningerne således, at akutte læsioner og kroniske lidelser hindres.

3.3. **Beskyttelse mod fysiske påvirkninger (gnidning, stik, snit, bid)**

De materialer og andre dele af værnemidlerne, der skal beskytte kroppen eller dele deraf mod overfladiske mekaniske påvirkninger som gnidning, stik, snit eller bid, skal udvælges eller konstrueres således, at denne type PV er tilstrækkelig modstandsdygtig over for skrabning, gennemhulning og snit (jf. også punkt 3.1) under forudsigelige anvendelsesforhold.

3.4. **Forebyggelse af drukneulykker (redningsveste, redningsbælter, redningsdragt)**

PV til forebyggelse af drukneulykker skal så hurtigt som muligt kunne hæve en eventuelt udmattet eller bevidstløs bruger, der er neddykket i et flydende miljø, til overfladen, uden at den pågældendes helbred derved skades, og derefter holde ham flydende i en stilling, så han kan ånde, medens han afventer hjælp.

PV kan være med hel eller delvis iblevende flydeevne eller være til at puste op enten med gas, der pumpes ind automatisk eller manuelt, eller med munden.

Under forudsigelige anvendelsesforhold:

- skal PV, uden at funktionsevnen begrænses, kunne modstå virkningerne af sammenstødet med det flydende miljø og de ydre påvirkninger, der forekommer i dette miljø
- skal oppustelige PV kunne oppustes hurtigt og fuldstændigt.

Når særlige forudsigelige anvendelsesforhold kræver det, skal visse typer PV desuden opfylde et eller flere af nedenstående supplerende krav:

- være forsynet med alle de oppustningsanordninger, der er nævnt ovenfor i andet afsnit, og/eller en lys- eller lydsignalanordning
- være forsynet med en forankrings- og gribeanordning, således at brugeren kan trækkes op af det flydende miljø
- være egnet til langvarig brug, så længe den eventuelt påklædte bruger er udsat for at falde ned i det flydende miljø.

3.4.1. *Forøgelse af flydeevnen*

En dragt, som sikrer en effektiv flydeevne i en grad svarende til dens forudsigelige brug, som bæres med sikkerhed, og som medfører en positiv støtte i vand. Under forudsigelige anvendelsesforhold må dette PV ikke hæmme brugerens bevægelsesfrihed, idet det bl.a. skal være muligt for ham at svømme eller handle for at undvige en fare eller komme andre personer til hjælp.

3.5. Beskyttelse mod støjgener

Personlige værnemidler til forebyggelse af støjgener skal kunne dæmpe disse således, at det af brugeren opfattede lydniveau i intet tilfælde overskrider de grænseværdier for daglig belastning, der er foreskrevet ved Rådets direktiv 86/188/EØF af 12. maj 1986 om beskyttelse af arbejdstagere mod risici ved at være udsat for støj under arbejdet ⁽¹⁾.

Værnemidlet skal være påsat et mærke med angivelse af det akustiske dæmpningsniveau og af et indeks for komfort ved brugen af værnemidlet; er dette ikke muligt skal mærket påsættes emballagen.

3.6. Beskyttelse mod varme og/eller ild

Værnemidler til beskyttelse af kroppen eller dele deraf mod påvirkninger fra varme og/eller ild skal have en termisk isolationsevne og modstandsdygtighed over for mekaniske påvirkninger, der gør det egnet under forudsigelige anvendelsesforhold.

3.6.1. Materialer, der indgår i PV, og andre bestanddele deraf

Materialer, der indgår i PV, og andre bestanddele deraf, som er egnet til beskyttelse mod stråle- og konvektionsvarme, skal have en passende overførelseskoefficient for termiske påvirkninger og være så brandsikre, at enhver risiko for selvantændelse under forudsigelige anvendelsesforhold udelukkes.

Når ydersiden af disse materialer og bestanddele skal være reflekterende, skal reflekteringsvevnen for stråling i det infrarøde område være afpasset efter strålingsvarmen.

Materialer og andre udstyrsdele til kortvarig indsats i varme omgivelser og materialer og andre dele til personlige værnemidler, der kan udsættes for udslyngninger af varme produkter, som f.eks. af fusionsmateriale, skal desuden have en så stor varmeoptagelsesevne, at den største del af den ophobede varme først frigives, efter at brugeren har fjernet sig fra risikostedet og aftaget værnemidlet.

Materialer og andre bestanddele af værnemidler, der udsættes for kraftige udslyngninger af varme produkter, skal desuden i tilstrækkelig grad kunne afbøde mekaniske slag (jf. punkt 3.1).

Materialer og andre bestanddele af værnemidler, der ved uheld kan komme i kontakt med flammer, og materialer og andre bestanddele, der indgår i fremstillingen af brandbekæmpelsesudstyr, skal desuden have et så lavt antændelsepunkt, at det svarer til den risikoklasse, der gælder for de forudsigelige anvendelsesforhold. De må ikke kunne smelte ved flammepåvirkning eller medføre spredning af ilden.

3.6.2. Beskyttelsesdragter, klar til brug

Under forudsigelige anvendelsesforhold skal:

- 1) den varmemængde, der overføres til brugeren gennem værnemidlet, være så svag, at den akkumulerede varme under anvendelsen i den del af kroppen, der skal beskyttes, i intet tilfælde når smertegrænsen eller fører til nogen form for helbredsskade
- 2) det personlige værnemiddel om nødvendigt hindre væske- og dampindtrængning og må ikke føre til forbrændinger på grund af kontakt mellem beskyttelseslaget og brugeren.

Er værnemidlet forsynet med et kølesystem, der kan absorbere varmen ved fordampning af en væske eller sublimering af et fast stof, skal det være udformet således, at de flygtige stoffer, der frigøres, ledes bort uden for beskyttelsesdragten og ikke mod brugeren.

Omfatter værnemidlet en anordning til beskyttelse af luftvejene, skal dette yde den nødvendige beskyttelse under forudsigelige anvendelsesforhold.

Fabrikanten skal i brugsanvisningen for hver model af personlige værnemidler til kortvarig indsats i varme miljøer give tilstrækkelige oplysninger til bedømmelse af, hvor længe brugeren højest kan udsættes for den af udstyret overførte varme, når dette bruges efter sin hensigt.

3.7. Kuldebeskyttelse

Værnemidler til beskyttelse af hele kroppen eller en del deraf mod kuldepåvirkninger skal være termisk isolerende og have tilstrækkelig mekanisk modstandsdygtighed over for de forudsigelige anvendelsesforhold, med henblik på hvilke de markedsføres.

⁽¹⁾ EFT nr. L 137 af 24. 5. 1986, s. 28.

3.7.1. *Materialer, der indgår i PV, og andre bestanddele deraf*

Materialer, der indgår i PV, og andre bestanddele deraf, som er egnet til beskyttelse mod kulde, skal have en så lav overførselskoefficient for termiske påvirkninger, som de forudsigelige anvendelsesforhold kræver det. Bøjelige materialer og andre bestanddele af udstyr til indsats i kolde miljøer skal bevare en sådan smidighed, at brugeren kan foretage de nødvendige bevægelser og indtage de nødvendige stillinger.

Materialer og andre bestanddele af PV, der kan blive udsat for kraftige udslyngninger af kolde produkter, skal desuden i tilstrækkelig grad afbøde mekaniske slag (jf. punkt 3.1).

3.7.2. *Beskyttelsesdragter, klar til brug*

Under forudsigelige anvendelsesforhold skal:

- 1) den kuldemængde, der overføres til brugeren gennem udstyret, være så svag, at den akkumulerede kulde under anvendelsen på ethvert sted på den del af kroppen, der skal beskyttes, herunder på fingerspidser eller tæer, i intet tilfælde når smertegrænsen eller fører til nogen form for helbredsskade
- 2) det personlige værnemiddel så vidt muligt hindre væskeindtrængning, f.eks. regnvand, og må ikke føre til læsioner på grund af kontakt mellem det kolde beskyttelseslag og brugeren.

Er værnemidlet forsynet med et apparat til beskyttelse af luftvejene, skal dette yde den nødvendige beskyttelse under forudsigelige anvendelsesforhold.

Fabrikanten skal i brugsanvisningen for hver model af værnemidler til kortvarig indsats i kolde miljøer give tilstrækkelige oplysninger til bedømmelse af, hvor længe brugeren højst kan udsættes for den af værnemidlet overførte kulde.

3.8. **Beskyttelse mod elektriske stød**

Personlige værnemidler til beskyttelse af kroppen eller en del deraf mod elektriske stød skal være forsynet med en isolation, der svarer til de spændingsværdier, som brugeren må forventes at blive udsat for under de ugunstigste anvendelsesvilkår.

Derfor skal materialerne og bestanddelene til denne art værnemidler vælges eller konstrueres således, at den afledningsstrøm, der måles gennem beskyttelseslaget, ved en afprøvning med spændinger svarende til de forventede spændingsværdier i praksis, er så svag som muligt og under alle omstændigheder under en aftalt maksimalt tilladelig værdi svarende til tolerancetærskelen.

PV, som udelukkende er beregnet til brug ved arbejde med elektriske installationer under spænding, eller som kan være under spænding, skal ligesom emballagen hertil påføres en mærkning, der angiver beskyttelsesklasse og/eller den spænding, hvorved udstyret kan anvendes, serienummer og fremstillingsdato. PV skal desuden uden på beskyttelseslaget have plads til en senere mærkning af datoen for ibrugtagning og den periodiske afprøvning eller kontrol.

Fabrikanten skal i brugsanvisningen angive de anvendelsesmuligheder, hvortil disse typer PV udelukkende er bestemt, samt arten og hyppigheden af de dielektriske afprøvninger, som det skal underkastes i sin »levetid«.

3.9. **Strålingsbeskyttelse**

3.9.1. *Ikke-ioniserende stråling*

PV til forebyggelse af akutte eller kroniske virkninger af ikke-ioniserende stråling på øjet skal kunne optage den største del af strålingsenergien på de skadelige bølgelængder uden dog kraftigt at ændre overførslen af den ikke-skadelige del af det synlige spektrum, opfattelsen af kontraster og adskillelsen af farver, når de forudsigelige anvendelsesforhold kræver det.

Derfor skal øjenværnet konstrueres og fabrikeres således, at det for hver enkelt skadelig bølge omfatter en spektral transmissionsfaktor, hvorved den lysenergimængde fra strålingen, der når brugerens øje gennem filtret, svækkes mest muligt og i intet tilfælde overstiger grænseværdien for maksimal belastning.

Desuden må øjenværnet hverken forringes eller miste sine egenskaber som følge af virkningerne af den udsendte stråling under forudsigelige anvendelsesforhold, og hvert markedsført eksemplar skal kendetegnes med et nummer inden for en række beskyttelsesfaktorer svarende til kurven for transmissionsfaktorens spektrum.

Øjenværn, der kan anvendes over for strålingskilder af samme art, skal indeles i stigende orden svarende til deres beskyttelsesnumre, og fabrikanten skal især i sin brugsanvisning oplyse om transmissionskurverne, således at den beskyttelse kan vælges, der yder den bedste beskyttelse under hensyn til de faktiske anvendelsesbetingelser som f.eks. afstanden i forhold til strålingskilden og den spektrale fordeling af stråleenergien på denne afstand.

Beskyttelsesnummeret skal af fabrikanten være markeret på hvert eksemplar af øjenfiltret.

3.9.2. *Ioniserende stråling*

3.9.2.1. Beskyttelse mod ekstern kontaminering med radioaktivitet

Materialer og andre dele af værnemidler, der skal beskytte kroppen eller dele deraf mod radioaktive støvpartikler, gasser, væsker eller blandinger deraf, skal udvælges eller konstrueres således, at udstyret effektivt beskytter mod kontaminanternes indtrængen under forudsigelige anvendelsesforhold.

Den nødvendige tæthed i forhold til kontaminanternes natur eller tilstand opnås ved, at beskyttelses- »hylsteret«
gøres uigennemtrængeligt og/eller ved anvendelse af andre egnede metoder, såsom ventilations- og tryksystemer, der modvirker, at kontaminanterne tilbageføres.

Beskyttelsesudstyret skal efter dekontaminering kunne genanvendes uden gener under den forventede »levetid«
for denne type udstyr.

3.9.2.2. Begrænset beskyttelse mod ekstern bestråling

PV, som fuldstændig beskytter brugeren mod ekstern stråling eller, hvis dette ikke er tilfældet, som i tilstrækkeligt omfang dæmper denne, kan kun fremstilles til brug i forbindelse med elektronstråling (f.eks. betastråling) eller fotonstråling (røntgen, gamma) med forholdsvis lav energi.

De materialer og andre dele, der indgår i denne form for beskyttelsesværn, skal udvælges eller konstrueres således, at beskyttelsesniveauet for brugeren er så højt, som de forudsigelige anvendelsesforhold kræver det, uden at begrænsningerne for dennes bevægelser eller stillinger medfører en forøgelse af stråleudsættelsens varighed (jf. punkt 1.3.2).

Værnemidlet skal forsynes med en mærkning, der angiver arten og tykkelsen af det eller de anvendte materialer, som er egnet til de forudsigelige anvendelsesforhold.

3.10. Beskyttelse mod farlige stoffer og smitsomme agenser

3.10.1. *Beskyttelse af åndedrætsorganerne*

PV til beskyttelse af åndedrætsorganerne skal være indrettet således, at brugeren tilføres indåndingsluft, når han udsættes for forurenede luft, og/eller hvis koncentrationen af ilt er utilstrækkelig.

Den indåndingsluft, som brugeren modtager fra sit PV, tilvejebringes ved egnede midler, f.eks. ved filtrering af den forurenede luft gennem beskyttelsesanordningen eller -midlet, eller ved tilførsel fra en ikke-forurenede kilde.

Materialer og andre dele til denne art værnemidler skal udvælges eller konstrueres og monteres således, at brugerens åndedrætsfunktion og -hygiejne sikres på hensigtsmæssig måde ved anvendelse under forudsigelige forhold.

Ansigtets tæthed og trykfaldet ved indånding samt, for filtrerende apparater, rensningsevnen skal sikre, at kontaminanternes indtrængen ved ophold i forurenede luft er tilstrækkelig ringe til ikke at være til skade for brugerens helbred eller hygiejne.

Fabrikanten skal påsætte værnemidlet sit identifikationsmærke og for hver type udstyr en beskrivelse af dets karakteristika. Disse skal sammen med brugsanvisningen gøre det muligt for en trænet og kvalificeret bruger at benytte udstyret korrekt.

Desuden skal fabrikanten i sin brugsanvisning for filtrerende apparater angive sidste opbevaringsdag for et nyt filter, når det opbevares i den oprindelige emballage.

3.10.2. *Beskyttelse mod kontakt med hud og øjne*

PV til undgåelse af, at kroppen eller dele deraf kommer i berøring med farlige stoffer og smitsomme agenser, skal kunne hindre sådanne stoffers indtrængen eller spredning gennem beskyttelseslaget under de forudsigelige anvendelsesforhold, til hvilke udstyret markedsføres.

Derfor skal materialerne og bestanddelene til dette udstyr udvælges eller konstrueres således, at fuldstændig tæthed i videst mulig omfang sikres, hvorved det eventuelt bliver muligt at anvende udstyret daglig og i længere tid, eller, hvis dette ikke er muligt, således, at begrænset tæthed opnås, hvorved anvendelsens varighed nødvendigvis må begrænses.

Visse typer værnemidler skal som følge af deres art eller eventuelt som følge af deres forventede anvendelse, i forbindelse med visse farlige stoffer eller smitsomme agenser med høj gennemtrængningsevne, der medfører, at udstyret kun yder beskyttelse i begrænset tid, underkastes standardafprøvninger, hvorved de kan klassificeres efter effektivitet. Personlige værnemidler, der anerkendes som værende i overensstemmelse med afprøvningsspecifikationerne, skal forsynes med et mærke med angivelse af navne eller koder for de stoffer, der er anvendt ved afprøvningen, samt den normale beskyttelsestid i forbindelse hermed. Desuden skal fabrikanten i brugsanvisningen særligt angive betydningen, om nødvendigt, af koderne, en detaljeret beskrivelse af afprøvningerne samt enhver nødvendig oplysning til bestemmelse af den maksimalt tilladelige anvendelsestid under de forskellige forudsigelige anvendelsesforhold.

3.11. Sikkerhedsbestemmelser for dykkerudstyr

1. Indåndingsapparat

Indåndingsapparatet skal være indrettet således, at brugeren tilføres en luftformig, respirabel blanding, under forudsigelige anvendelsesforhold og navnlig under hensyntagen til den maksimale neddykningsdybde.

2. Når de forudsigelige anvendelsesforhold kræver det, skal udstyret omfatte:

- a) en dragt, der sikrer brugeren beskyttelse mod det tryk, der opstår som følge af neddykningsdybden (jf. punkt 3.2), og/eller mod kulde (jf. punkt 3.7)
- b) en alarmordning, der i tide advarer brugeren om, at den luftformige, respirable blanding er ved at være opbrugt (jf. punkt 2.8)
- c) en redningsdragt, der gør det muligt for brugeren at komme op til overfladen (jf. punkt 3.4.1, næstsidsste led).

BILAG III**TEKNISK DOKUMENTATION FRA FABRIKANTEN**

Den i artikel 8, stk. 1, omhandlede dokumentation skal omfatte alle fornødne oplysninger om fabrikantens bestræbelser for at bringe et PV i overensstemmelse med de relevante væsentlige krav.

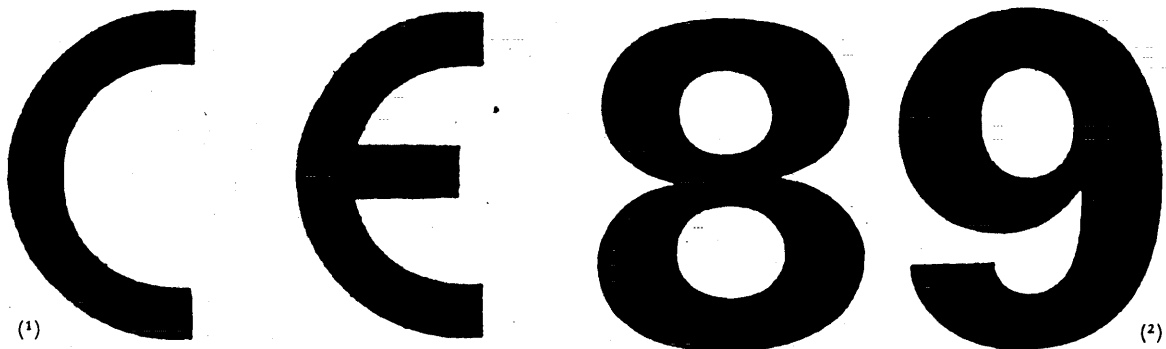
I forbindelse med de i artikel 8, stk. 2, omhandlede PV-modeller skal dokumentationen navnlig omfatte:

- 1) tekniske konstruktionsdata vedrørende fremstillingen bestående af følgende:
 - a) detail- og helhedstegninger af PV, om nødvendigt ledsaget af beregninger og resultater af forsøg med prototyper inden for grænserne af, hvad der er nødvendigt for at godtgøre, at de væsentlige krav overholdes
 - b) en udtømmende liste over de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav samt de harmoniserede standarder eller andre tekniske specifikationer, der er taget i betragtning ved konstruktionen af modellen
- 2) en beskrivelse af de midler, der vil blive anvendt ved kontrollen og afprøvningen på fabrikationsstedet
- 3) et eksemplar af brugsanvisningen som omhandlet i punkt 1.4 i bilag II.

BILAG IV

EF-OVERENSSTEMMELSESMÆRKE

A. EF-overensstemmelsesmærket består af følgende symbol:

De forskellige dele, der indgår i EF-mærket, skal så vidt muligt have samme højde, der ikke må være under 5 mm.

(1) I overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, kan mærket også angive identifikationsnummeret for det godkendte kontrolorgan, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1.

(2) Det år, i hvilket mærket er påsat.

BILAG V

BETINGELSER, DER SKAL OPFYLDES AF DE UDPEGEDE ORGANER

(Artikel 9, stk. 2)

De organer, som medlemsstaterne udpeger, skal opfylde følgende mindstekrav:

- 1) De skal råde over det nødvendige personale og apparatur.
- 2) Personalet skal have teknisk kompetence og faglig integritet.
- 3) Lederne og teknikerne skal — med hensyn til den i direktivet omhandlede gennemførelse af afprøvninger, udarbejdelse af rapporter, udstedelse af attester og gennemførelse af kontrolforanstaltninger — være uafhængige af alle kredse, grupper og personer, der direkte eller indirekte har interesser på PV-området.
- 4) Personalet har tavshedspligt.
- 5) Der skal tegnes en ansvarsforsikring, medmindre staten på grundlag af national ret påtager sig erstatningsansvaret.

Medlemsstaternes kompetente myndigheder kontrollerer jævnligt, at kravene i punkt 1 og 2 er opfyldt.

BILAG VI

MODEL TIL EF-OVERENSSTEMMELSESERKLÆRING

Fabrikanten eller hans i Fællesskabet etablerede repræsentant ⁽¹⁾

.....

erklærer hermed, at nedennævnte nye PV ⁽²⁾

.....

er i overensstemmelse med direktiv 89/686/EØF og, i givet fald med den nationale standard, der gennemfører den harmoniserede standard nr. (for de i artikel 8, stk. 3, omhandlede PV)

er identisk med det PV, for hvilket der er udstedt EF-typeafprøvningsattest nr. af ⁽³⁾ ⁽⁴⁾

.....

har været underkastet den procedure, der er omhandlet i artikel 11, litra A / litra B ⁽⁴⁾ i direktiv 89/686/EØF, under kontrol af det udpegede organ ⁽³⁾.

.....

Udfærdiget i, den

.....
 Underskrift ⁽⁵⁾

(1) Firmanavn, fuldstændig adresse; såfremt repræsentanten anføres, skal fabrikantens firmanavn og adresse også anføres.
 (2) Beskrivelse af PV-modellen (mærke, type, serienummer osv.).
 (3) Navn og adresse på det udpegede organ.
 (4) Det ikke gældende overstreges.
 (5) Navn og stilling for den underskriver, der har fået fuldmagt til at forpligte fabrikanten eller dennes repræsentant.

RÅDETS AFGØRELSE

af 22. december 1989

om indførelse af et særligt program for de franske oversøiske departementer som følge af disses afsides beliggenhed og økarakter (POSEIDOM)

(89/687/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 227, stk. 2, og artikel 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til Traktatens artikel 227, stk. 2, skal Fællesskabets institutioner inden for rammerne af de ved Traktaten fastsatte fremgangsmåder drage omsorg for, at den økonomiske og sociale udvikling af de oversøiske departementer muliggøres; der bør derfor indføres et flerårigt program, som dækker flere sektorer, for at gennemføre dette mål; i det foreliggende tilfælde indeholder Traktaten ikke, bortset fra artikel 235, fornøden hjemmel til vedtagelse af denne afgørelse, og der bør derfor henvises til denne artikel;

de oversøiske franske departementer, der ligeledes udgør regioner i henhold til en fransk lov af 2. august 1984, er strukturelt meget tilbagestående, hvilket yderligere forværres af en række forhold (afsides beliggenhed, økarakter, lille areal, vanskeligt relief og klima, økonomisk afhængighed af nogle enkelte varer), som i kraft af deres vedvarende karakter og kombinerede effekt stærkt hæmmer disse departementers økonomiske og sociale udvikling; disse forhold bevirker, at departementernes socioøkonomiske situation klart afviger fra situationen i Fællesskabets øvrige regioner, navnlig for så vidt angår arbejdsløsheden, der er en af de højeste i Fællesskabet, og som især rammer de unge;

fællesskabsinstanserne har ved adskillige lejligheder givet udtryk for deres solidaritet med de oversøiske departementer, dels via interventioner fra Fællesskabets fonde, dels ved under anvendelsen af fællesskabsbestemmelserne at tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i disse departementer; i sin beslutning af 11. maj 1987 om de

regionale problemer i de oversøiske franske departementer understreger Europa-Parlamentet kraftigt, »at den alvorlige situation i de oversøiske departementer berettiger til og nødvendiggør en aktion med henblik på økonomisk og social udvikling inden for flere sektorer«, og anmoder fællesskabsinstanserne om at iværksætte en lang række meget forskelligartede foranstaltninger;

de oversøiske departementers særlige problemer nødvendiggør en øget støtte fra Fællesskabets side med henblik på at fremme departementernes økonomiske og sociale udvikling; denne støtte bør iværksættes hurtigst muligt for at lette integrationen af deres økonomi i det indre marked, som dette vil fremstå i 1993;

de oversøiske departementer udgør en integrerende del af Fællesskabet i medfør af Traktatens artikel 227, stk. 2, således som fortolket ved Domstolens retspraksis, ifølge hvilken bestemmelserne i Traktaten og den afledte ret automatisk gælder for de oversøiske departementer, idet der dog er mulighed for at træffe særforanstaltninger for disse i det omfang og så længe, der eksisterer et objektivt behov for sådanne foranstaltninger med henblik på »den økonomiske og sociale udvikling af disse områder«;

samtidig med at de oversøiske departementer udgør en integrerende del af Fællesskabet, er de beliggende i tropiske udviklingsområder; enhver aktion vedrørende de oversøiske departementer bør derfor tage udgangspunkt i en klar erkendelse af denne dobbeltsidighed og udformes under hensyntagen til såvel målet om virkeliggørelse af det indre marked som de regionale realiteter; målet om virkeliggørelse af det indre marked bør give sig udslag i opretholdelse, tilpasning eller ophævelse af de bestemmelser, der er gældende i de oversøiske departementer, set i relation til de bestemmelser, der skal gælde i Fællesskabet som helhed, således at disse departementer kan nå op på det gennemsnitlige økonomiske og sociale niveau i Fællesskabet;

fællesskabsbestemmelserne om beskyttelse af miljøet og naturressourcerne bør tage hensyn til ø-miljøernes udsathed og landbrugsproduktionernes sårbarhed samt disse områders særlige følsomhed over for en stigende turisme;

dette kan bl.a. nødvendiggøre en tilpasning af generelle fællesskabsbestemmelser, i det omfang der i disse ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til de særlige forhold i de oversøiske departementer; der bør derfor føres en konsekvent politik på dette område inden for rammerne af et samlet handlingsprogram;

⁽¹⁾ EFT nr. C 53 af 2. 3. 1989, s. 12.

⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 14. december 1989 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽³⁾ EFT nr. C 159 af 26. 6. 1989, s. 56.

iværksættelsen af dette program bør udmøntes i retsakter, der alt efter tilfældet vedtages af enten Rådet eller Kommissionen, idet visse af disse retsakter udelukkende skal gælde for de oversøiske departementer, medens andre, af mere almengyldig karakter, kun vil berøre disse departementer lejlighedsvis;

af effektivitetshensyn bør et sådant program være flerårigt og for visse programelementers vedkommende kunne gælde ud over den 31. december 1992 som følge af de problemer af vedvarende karakter, der karakteriserer de oversøiske departementer;

de økonomiske virkninger af eventuelle særordninger bør være strengt begrænsede til de oversøiske departementers territorium og ikke direkte påvirke det fælles markedsfunktion;

visse tropiske produkter fra de oversøiske departementer er endnu ikke underkastet fælles foranstaltninger, hvorfor det ikke er muligt at virkeliggøre de i Traktatens artikel 39 nævnte mål for de pågældende producenter; derfor bør man i forbindelse med de oversøiske departementer dels anvende de eksisterende fælles markedsordninger, med de nødvendige tilpasninger, dels tilpasse visse fælles markedsordninger eller finde ad hoc-løsninger; det vil specielt være nødvendigt at vedtage bestemmelser for bananer, der tager hensyn til målene i Den Fælles Akt, og der bør træffes foranstaltninger til fordel for de oversøiske departementer, som tager hensyn til dette produkts økonomiske og sociale betydning i visse oversøiske departementer, og til ønsket om at sikre producenterne en rimelig levestandard;

de oversøiske departementers særlige geografiske beliggenhed i forhold til forsyningskilderne for produkter til visse levnedsmiddelsektorer af væsentlig betydning for det daglige forbrug medfører byrder for disse områder, der udgør et alvorligt handicap for de pågældende sektorer; det er nødvendigt at sikre en bedre dækning af deres behov for landbrugsprodukter og levnedsmidler via den lokale produktion, specielt det lokale husdyrhold, hvor inputtet tegner sig for en væsentlig del af prisen på slutproduktet; dette handicap bør følges af afhjælpes gennem passende foranstaltninger;

de oversøiske departementer er på Fællesskabets marked i Europa leverandører af tropiske produkter, der svarer til og konkurrerer med produkter, der for en dels vedkommende fremstilles billigere i de omkringliggende udviklingslande, som nyder godt af præferenceadgang til Fællesskabets marked, således at princippet om fællesskabspræferencer i realiteten vanskeligt kan anvendes på de produkter, der fremstilles i de oversøiske departementer; de omkringliggende lande udgør endvidere et potentielt afsætningsmarked for produkter fra de oversøiske departementer, idet den vigtige turistsektor i disse områder sædvanligvis forsynes med varer af anden oprindelse og til billigere priser; et øget regionalt samarbejde vil kunne sætte de oversøiske departementer i

stand til bedre at udnytte disse muligheder; også dette handicap bør afhjælpes gennem passende foranstaltninger;

en lang række nationale bestemmelser, der specielt vedrører de oversøiske departementer, og som for manges vedkommende går langt tilbage i tiden, tager sigte på at fremme disse departementers økonomiske og sociale udvikling; især virkeliggørelsen af det indre marked kræver, at der inden den 31. december 1992, i overensstemmelse med Traktatens generelle principper og under hensyntagen til disse regioners særlige problemer, træffes beslutning om, hvorvidt disse bestemmelser skal opretholdes, tilpasses eller ophæves;

det er vigtigt, at der etableres regelmæssige og billigst mulige trafikforbindelser for at afbøde ulemperne ved departementernes afsides beliggenhed og økarakter; transport pr. fly er et instrument til regional udvikling, og det bør inden for partnerskabet med de lokale myndigheder undersøges, hvordan der bedst muligt kan gennemføres en større liberalisering;

rom er i den forbindelse et produkt af allerstørste økonomiske og sociale betydning for de oversøiske departementer; ved beslutning 88/245/EØF⁽¹⁾ har Rådet bemyndiget Frankrig til uanset Traktatens artikel 95 at opretholde en særlig afgiftsordning på det franske hjemmemarked indtil den 31. december 1992; det bør inden dette tidspunkt undersøges, hvilke virkninger der vil følge af den nye fællesskabsdefinition, ophævelsen af fordelingen mellem medlemsstaterne af det kontingent, der tildeles AVS-staterne, og afskaffelsen af den særlige afgiftsordning fra 1. januar 1993, og der bør derfor hurtigst muligt træffes egnede strukturforanstaltninger med henblik på at beskytte EF-romproducenternes væsentlige interesser;

de oversøiske departementer nyder endvidere godt af en afgiftsmæssig særstilling, navnlig i kraft af en i disse departementer indført særtold, der gør det lettere for de lokale myndigheder selv at forvalte deres departement og styre udviklingen, samtidig med at den sikrer dem egne indtægter, og som gør det muligt at støtte lokale produkter; gennemførelsen af det indre marked kræver en tilpasning af denne særtold, så den bliver forenelig med fællesskabsretten og samtidig kan tjene som et effektivt redskab i udviklingen af de pågældende regioner;

som led i rationaliseringen af strukturfondenes opgaver har Det Europæiske Råd i Bruxelles den 12.—13. februar 1988 opstillet fem prioriterede mål, herunder fremme af udviklingen og strukturtilpasningen i de tilbagestående regioner; det har udtrykkeligt anført de oversøiske departementer på listen over de regioner, der er omfattet af dette mål, og erklæret, at strukturfondenes bidrag til de tilbagestående regioner skal fordobles, målt i faste priser, i løbet af perioden 1987 til 1992; følgelig vil strukturfondene, Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige finansielle instrumenter i medfør af forordning (EØF) nr. 2052/88⁽²⁾ intervenere til fordel for de oversøiske departementer på grundlag af den tilsvarende

(1) EFT nr. L 106 af 27. 4. 1988, s. 33.

(2) EFT nr. L 185 af 15. 7. 1988, s. 9.

fællesskabsstøtteramme, idet deres interventioner samordnes, koncentrerer og supplerer de nationale og lokale initiativer;

et sammenhængende program, der forener alle Fællesskabets såvel som de nationale og regionale myndigheders interventionsinstrumenter, kan skabe grundlag for en optimal og mere effektiv udnyttelse af strukturfondenes ressourcer;

inden for rammerne af et sådant program skal de lokale, regionale og nationale myndigheders aktive deltagelse og EF-interventionernes komplementære karakter sikres under overholdelse af principperne om partnerskab og additionalitet;

i de to geografiske områder, hvor de oversøiske departementer er beliggende, er disse omgivet af stater og territorier, med hvilke Fællesskabet har forskelligartede forbindelser, der giver sig udtryk i samarbejdspolitikker uden nogen videre indbyrdes samordning; udviklingen af de forskellige dele af ét og samme geografiske område med ens problemer og karakteristika bør imidlertid bl.a. ske ved gennemførelse af regionale projekter, der er fælles for disse delområder, uanset disses status i forhold til fællesskabsretten, hvilket gør det muligt at opnå stordriftsfordele og styrke det regionale samarbejde mellem de pågældende parter;

disse nabodelområder står traditionelt over for de samme problemer til trods for deres forskellige status; et regionalt samarbejde, der er tilpasset de lokale realiteter, må bygge på en mere direkte dialog mellem de berørte parter; de regionale konsultationsprocedurer bør derfor fremmes, hvilket bør ske i snævert samråd med de interesserede medlemsstater, for så vidt angår de regioner og territorier, der henhører under medlemsstaterne —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

For de franske oversøiske departementer indføres et flerårigt handlingsprogram, kaldet POSEIDOM (særligt program for de oversøiske franske departementer som følge af disses afsides beliggenhed og økarakter), som anført i bilaget. Programmet vedrører lovgivningsmæssige foranstaltninger og finansielle forpligtelser.

Rådet vedtager for sit vedkommende de bestemmelser, der er nødvendige til programmets gennemførelse, og opfordrer Kommissionen til at forelægge det forslag herom snarest muligt.

Artikel 2

Denne afgørelse har virkning fra den 1. januar 1990.

Artikel 3

Denne afgørelse offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1989.

På Rådets vegne

E. CRESSON

Formand

BILAG

SÆRLIGT PROGRAM FOR DE FRANSKE OVERSØISKE DEPARTEMENTER SOM FØLGE AF DISSES
AFSIDES BELIGGENHED OG ØKARAKTER (POSEIDOM)

AFSNIT I

Almindelige principper

1. POSEIDOM tager udgangspunkt dels i det forhold, at de oversøiske departementer hører til Fællesskabet, dels i erkendelsen af, at særlige forhold og problemer gør sig gældende i de berørte områder i forhold til Fællesskabet som helhed.
- 2.1. POSEIDOM gennemføres i princippet fra den 1. januar 1990 til den 31. december 1992, idet enten Rådet eller Kommissionen, alt efter omstændighederne, vedtager de nødvendige retsakter i henhold til de bestemmelser og procedurer, der er fastsat i Traktaten.
- 2.2. Som følge af de oversøiske departementers vedvarende og specifikke problemer kan visse aktioner under POSEIDOM blive videreført også efter den 31. december 1992 for at muliggøre disse områders økonomiske og sociale udvikling.
3. POSEIDOM hjælper med til virkeliggørelsen af de generelle mål i Traktaten, idet det bidrager til virkeliggørelsen af følgende specifikke mål:
 - a) at sikre en realistisk integration af de oversøiske departementer i Fællesskabet ved at fastlægge egnede rammer for gennemførelsen af de fælles politikker i disse områder;
 - b) at bidrage til at hjælpe de oversøiske departementer frem økonomisk og socialt med henblik på gennemførelsen af det indre marked pr. 31. december 1992, gennem en samordnet og koncentreret aktion fra strukturfondenes, Den Europæiske Investeringsbanks og andre eksisterende finansielle instrumenters side; de foranstaltninger, der træffes af de nationale eller regionale myndigheder, skal indgå i denne aktion.
4. POSEIDOM hjælper med til virkeliggørelsen af målene i bilag VII til Slutakten til tredje AVS/EØF-konvention og i erklæringen med samme ordlyd i fjerde AVS/EØF-konvention, der blev undertegnet i Lomé den 15. december 1989, samt i første del af afsnit VII i første del af Rådets afgørelse 86/283/EØF af 30. juni 1986 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab ⁽¹⁾, ændret ved afgørelse 87/341/EØF ⁽²⁾, og i de tilsvarende bestemmelser i den efterfølgende afgørelse, der skal fremme det regionale samarbejde i de udviklingsområder, hvor de oversøiske departementer er beliggende, navnlig ved at fastsætte egnede instrumenter til at deltage i regionale fællesprojekter eller -programmer.

AFSNIT II

Gennemførelsen af de fælles politikker i de oversøiske departementer

5. De fællesskabsforanstaltninger, der allerede er vedtaget for de oversøiske departementer, opretholdes, udvides eller tilpasses i overensstemmelse med denne afgørelse, for at der bedre kan tages hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i disse departementer, og til nødvendigheden af at gøre det muligt for dem at indhente deres forsinkelser på det økonomiske og sociale område.
6. De direktiver eller andre foranstaltninger, der skal vedtages med henblik på det indre marked, det sociale område, forskning og teknologisk udvikling — idet EF-rammeprogrammet på dette område ikke berøres — samt miljøbeskyttelse, skal tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i de oversøiske departementer, og til nødvendigheden af at muliggøre deres økonomiske og sociale udvikling.
7. Fællesskabet og medlemsstaten iværksætter foranstaltninger, således at en lang række EF-luftfartselskaber, navnlig lokale, kan beflyve de oversøiske departementer af hensyn til disses udvikling.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 1. 7. 1986, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 173 af 30. 6. 1987, s. 10.

- 8.1. På grundlag af en analyse, som Kommissionen skal foretage for hvert enkelt produkt ud fra objektive kriterier, vil der for de landbrugsprodukter, der ikke er omfattet af fælles foranstaltninger, blive truffet ad hoc-foranstaltninger, som især kan antage form af forarbejdnings- eller afsætningsstøtte, uden at muligheden af at yde produktionsstøtte udelukkes i særlige tilfælde. Alt efter omstændighederne træffer enten Rådet eller Kommissionen de første foranstaltninger, der er nødvendige i den henseende, senest seks måneder efter denne afgørelses ikrafttræden.
- 8.2. Under hensyn til den økonomiske og sociale betydning, som bananer har for de oversøiske departementer, og til målsætningen om en rimelig levestandard for producenterne træffer Kommissionen uden at afvente vedtagelsen af fælles regler, navnlig hvad angår regelsættet vedrørende strukturfondene, afgørelse om interventioner til fordel for denne sektor. Med henblik på at forbedre produktions- og konkurrencevilkårene kan disse interventioner bl.a. bestå i foranstaltninger vedrørende forskning, høst, præsentation og behandling, transport, oplagring, markedsføring og handelsfremme.

Rådet træffer på forslag af Kommissionen afgørelse om bestemmelserne for banansektoren med henblik på gennemførelsen af det indre marked pr. 31. december 1992.

- 8.3. For så vidt angår rom undersøger Kommissionen, hvilke økonomiske og sociale virkninger der vil følge af kombinationen af den nye fællesskabsdefinition, de ændringer, der som led i forhandlingerne om fjerde Lomé-konvention er godkendt med hensyn til adgangen til fællesskabsmarkedet for rom med oprindelse i AVS-staterne, og afskaffelsen af den særlige afgiftsordning, idet den herved tager hensyn til fællesskabsproducenternes interesser og de territoriers og tredjelandes interesser, over for hvilke Fællesskabet har indgået særlige forpligtelser.

Rådet og Kommissionen træffer hver for sit vedkommende snarest strukturforanstaltninger, der kan beskytte Fællesskabets romproducenters væsentlige interesser for således at forbedre deres konkurrenceevne, omstrukturere kæden og lette markedsføringen af deres produktion med henblik på en gradvis afvikling af de nationale kvoter. Kommissionen forelægger inden den 30. juni 1990 Rådet passende forslag herom. Kommissionen aflægger inden den 31. december 1992 rapport om fællesskabsproducenternes situation og gennemførelsen af ovennævnte foranstaltninger.

- 9.1. Senest seks måneder efter denne afgørelses iværksættelse vedtager, alt efter omstændighederne, enten Rådet eller Kommissionen aktioner, der skal afbøde virkningerne af de oversøiske departementers særlige geografiske beliggenhed i forhold til Fællesskabets kontinentale område, idet der herved tages hensyn til målene for det regionale samarbejde.

Aktionerne skal dels omfatte foranstaltninger med henblik på at lette forsyningen af de oversøiske departementer, dels foranstaltninger til fordel for bestemte landbrugsproduktioner i disse områder.

- 9.2. Hvad angår forsyningen af de oversøiske departementer, vil disse navnlig komme til at nyde godt af følgende foranstaltninger:

- a) For de første foranstaltninger, der vedrører input til det lokale husdyrpræ: med henblik herpå fritages korn med oprindelse i udviklingslande og bestemt til animalsk produktion for afgiften ved direkte indførsel i de oversøiske departementer.

I tilfælde af forsyningsvanskeligheder, der erkendes af Kommissionen, for de pågældende produkter med oprindelse i udviklingslande kan disse foranstaltninger undtagelsesvis udvides til også at omfatte korn med oprindelse i andre tredjelande.

- b) For det andet kan de pågældende foranstaltninger også omfatte produkter bestemt til konsum: sådanne produkter med oprindelse i de oversøiske lande og territorier eller AVS-staterne kan fritages for afgiften eller eventuelt for tolden ved direkte indførsel i de oversøiske departementer.

I tilfælde af forsyningsvanskeligheder, der erkendes af Kommissionen, for de pågældende produkter med oprindelse i de oversøiske lande og territorier eller de omkringliggende AVS-stater kan disse foranstaltninger udvides til at omfatte produkter med oprindelse i andre udviklingslande.

- c) De i litra a) og b) omhandlede foranstaltninger begrænses til behovene på det lokale marked, idet der træffes foranstaltninger til at sikre, at de pågældende produkter ikke videresendes til det øvrige Fællesskab.

- 9.3. Hvad angår landbrugsproduktionen vil de oversøiske departementer nyde godt af følgende foranstaltninger, der vedtages på grundlag af en analyse, som Kommissionen foretager for hvert enkelt produkt på grundlag af objektive kriterier:

- a) Der fastsættes fællesskabsforanstaltninger til udviklingen af visse produktioner, når de kan finde afsætning på de oversøiske departementers eget marked, i naboområder eller i resten af Fællesskabet.
 - b) Hvad angår de øvrige produktioner kan der fastsættes foranstaltninger, hvorved der navnlig tages hensyn til den gunstige virkning, de vil have for den økonomiske og sociale udvikling i de oversøiske departementer.
- 10.1. Der foretages en systematisk opgørelse over de nationale foranstaltninger, der har specifikke virkninger for de oversøiske departementer, for at det inden den 31. december 1992 og i overensstemmelse med de generelle principper i Traktaten samt under hensyntagen til de særlige problemer i de oversøiske departementer kan besluttes, hvorvidt disse foranstaltninger skal opretholdes, tilpasses eller afskaffes.
- 10.2. For så vidt angår støtten i henhold til Traktatens artikel 92, undersøger Kommissionen:
- a) efter at have foretaget den i stk. 1 omhandlede opgørelse, støtteforanstaltningerne i henhold til nævnte stykke og træffer de dispositioner, der henhører under dens kompetence, eller foreslår i givet fald i medfør af Traktatens artikel 92, 93 og 94 Rådet de foranstaltninger, der måtte være nødvendige, under hensyn til de oversøiske departementers særlige situation samt til virkningen af de fællesskabsforanstaltninger, der er omhandlet i dette program eller truffet i medfør heraf;
 - b) også efter den 31. december 1992 regelmæssigt støtteforanstaltningerne med henblik på at foretage de ændringer heri, som udviklingen i situationen måtte kræve.
11. Den afgiftsordning, der anvendes i de oversøiske departementer under betegnelsen »octroi de mer«, ændres efter bestemmelserne i beslutning 89/688/EØF ⁽¹⁾.

AFSNIT III

Interventioner fra strukturfondene, Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige finansielle instrumenter

- 12.1. Straks ved ikrafttrædelsen af forordning (EØF) nr. 2052/88 og på de i denne fastsatte betingelser finder de i nævnte forordning omhandlede mål og procedurer anvendelse på strukturfondenes, Den Europæiske Investeringsbanks og de andre eksisterende finansielle instrumenters interventioner i de oversøiske departementer til fremme af udviklingen og strukturtilpasningen i disse departementer.
- 12.2. Ved strukturinterventionerne tages der hensyn til det yderligere handicap, som de oversøiske departementers afsides beliggenhed og økarakter udgør for disse departementer.
- 12.3. I medfør af artikel 8 i forordning (EØF) nr. 2052/88 drager de franske myndigheder og Kommissionen omsorg for, at de aktioner, der er omfattet af fællesskabsstøtterammerne for de oversøiske departementer, i overvejende grad antager form af operationelle programmer under hensyntagen til principperne om partnerskab og komplementaritet.
- 12.4. Inden for rammerne af sine beføjelser og i overensstemmelse med kriterierne for ydelse af støtte fra strukturfondene fremskynder Kommissionen tildelingen af støtte i tilfælde af, at det er nødvendigt med interventioner fra disse fonde for at afhjælpe skader, der er forårsaget af naturkatastrofer, som er karakteristiske for de pågældende tropeområder, især cykloner, dersom udbedringen heraf ikke er dækket af katastrofebistand.

AFSNIT IV

Regionalt samarbejde

- 13.1. Med henblik på at fremme det regionale samarbejde tilskyndes der til regionale konsultationer mellem de forskellige stater, oversøiske lande og territorier og oversøiske departementer i de pågældende geografiske områder, hvilket skal ske i forbindelse med de pågældende medlemsstaters myndigheder, for så vidt angår de oversøiske departementer og oversøiske lande og territorier.

(¹) Se side 46 i denne udgave af EFT.

- 13.2. Det regionale samarbejde på handelsområdet vil ifølge Traktatens bestemmelser kunne antage form af regionale handelsaftaler.
- Endvidere vil finansieringen af handelsfremmende foranstaltninger, som er fælles for de oversøiske departementer, oversøiske lande og territorier og de omkringliggende AVS-stater, i overensstemmelse med de metoder, der er nævnt i stk. 3, kunne koordineres, således at de enkelte fondes regler og beføjelser overholdes.
- 13.3. Inden for rammerne af sine beføjelser med hensyn til forvaltningen af strukturfondene og i overensstemmelse med kriterierne for ydelse af støtte fra disse fonde drager Kommissionen omsorg for, at de oversøiske departementer omfattes af strukturfondsinterventionerne inden for rammerne af regionale projekter eller programmer, der er fælles for de oversøiske departementer, oversøiske lande og territorier og AVS-staterne i ét og samme geografiske område, for så vidt som:
- disse fælles regionale projekter eller programmer svarer til dem, hvis mål, anvendelsesområde og procedureregler er fastsat i artikel 101 til 113 i tredje AVS/EØF-konvention og i artikel 54 til 66 i afgørelse 86/283/EØF og, så snart de træder i kraft, i de tilsvarende bestemmelser i fjerde AVS/EØF-konvention og i den afgørelse, der afløser nævnte afgørelse,
 - procedurereglerne i forbindelse med finansieringen af disse projekter eller programmer svarer til dem, der gælder for hver enkelt af de berørte fællesskabsfonde.

Kommissionen sikrer en tidsmæssig samordning af disse finansieringer og af den efterfølgende gennemførelse af projekterne og programmerne.

AFSNIT V

Afsluttende bestemmelse

14. Kommissionen forelægger Rådet en årlig beretning om de fremskridt, der er gjort med hensyn til gennemførelsen af POSEIDOM-programmet.

RÅDETS BESLUTNING

af 22. december 1989

om særtoldordningen i de franske oversøiske departementer

(89/688/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 227, stk. 2, og artikel 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til Traktatens artikel 227, stk. 2, skal Fællesskabets institutioner inden for rammerne af de ved Traktaten fastsatte fremgangsmåder drage omsorg for, at den økonomiske og sociale udvikling af de oversøiske departementer muliggøres; i det foreliggende tilfælde indeholder Traktaten ikke, bortset fra artikel 235, den fornødne hjemmel, og der bør derfor henvises til denne artikel;

der er i tidens løb blevet vedtaget spredte foranstaltninger til fremme af den økonomiske og sociale udvikling i de oversøiske departementer; ved Rådets afgørelse 89/687/EØF ⁽⁴⁾ er der imidlertid indført et handlingsprogram for disse departementer, kaldet POSEIDOM; dette program omfatter en række fiskale bestemmelser, som bør bringes i anvendelse;

særtolden tjener på nuværende tidspunkt som støtte for de lokale produktioner, der står over for særlige vanskeligheder som følge af departementernes afsides beliggenhed og økarakter;

den er desuden et væsentligt redskab til sikring af den lokale autonomi og det lokale demokrati, og ressourcerne herfra bør anvendes som middel til økonomisk og social udvikling af de oversøiske departementer;

særtoldordningen indeholder imidlertid i sin nuværende form en række elementer, der nødvendiggør en reform af ordningen, for at de oversøiske departementer fuldt ud kan blive integreret i den proces, der skal føre til virkeliggørelsen af det indre marked, idet der dog samtidig må tages hensyn til deres skrøbelige økonomiske strukturer;

⁽¹⁾ EFT nr. C 53 af 2. 3. 1989, s. 12.

⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 14. december 1989 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽³⁾ EFT nr. C 159 af 26. 6. 1989, s. 56.

⁽⁴⁾ Se side 39 i denne udgave af EFT.

ordningen bør inden for en for de lokale og nationale myndigheder passende frist ændres til en intern afgiftsordning gældende for alle varer, der bringes i omsætning i de oversøiske departementer;

for at gøre det muligt at skabe, opretholde og udvikle aktiviteter i de oversøiske departementer bør de lokale myndigheder imidlertid have beføjelse til helt eller delvis, afhængigt af de økonomiske behov, at fritage de lokale aktiviteter for denne nye særtold i en periode, der i princippet ikke overstiger ti år;

for at sikre at fritagelserne fuldtud overholder Traktatens bestemmelser og med henblik på den nødvendige samordning med de generelle mål, Fællesskabet forfølger, bør Rådet overdrage det til Kommissionen inden for en frist på to måneder og under henvisning til det økonomiske og sociale program for hvert område at udtale sig om de lokale myndigheders fritagelsesordninger, som skal have til formål at fremme den økonomiske og sociale udvikling i disse regioner i overensstemmelse med Traktatens artikel 227, stk. 2;

disse fritagelsesordninger bør være midlertidige og i princippet udløbe ti år efter reformen af ordningen; efter denne periode bør afgiftsordningen således være i fuld overensstemmelse med principperne i Traktatens artikel 95, idet der dog altid vil kunne træffes støtteforanstaltninger, der sigter mod de samme mål, inden for rammerne af de regionale støtteordninger og under overholdelse af Traktatens artikel 92 til 94; inden udløbet af denne tiårsperiode forelægger Kommissionen Rådet en rapport om ordningens anvendelse og dens indvirkning på de oversøiske departementers udvikling eventuelt ledsaget af et forslag om opretholdelse af fritagelserne;

i afventning af reformen af særtoldordningen bør Frankrig bemyndiges til indtil senest den 31. december 1992 at opretholde denne ordning i dens nuværende form, dog med forbehold af visse betingelser, der skal sikre, at ordningen påvirker det fælles marked mindst muligt, og at den udelukkende anvendes til opfyldelse af målsætningen i Traktatens artikel 227, stk. 2 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Senest den 31. december 1992 træffer de franske myndigheder de nødvendige foranstaltninger til, at den særtoldordning, der på nuværende tidspunkt er gældende i de oversøiske

departementer, anvendes uden forskel på varer, der indføres, og varer, der fremstilles i disse områder, efter de principper og retningslinjer, der er anført i artikel 2 og 3.

Artikel 2

1. De kompetente myndigheder i hvert oversøisk departement anvender provenuet af denne afgift til så effektivt som muligt at fremme den økonomiske og sociale udvikling heri. Kommissionen underrettes hurtigst muligt om de dispositioner, som de kompetente myndigheder træffer med henblik herpå.

2. De kompetente myndigheder i hvert oversøisk departement fastsætter en basisafgiftssats. Denne sats kan gradueres efter varekategorien. Denne graduering må under ingen omstændigheder bevirke, at forskelsbehandling opretholdes eller indføres til skade for varer fra Fællesskabet.

3. Under hensyntagen til de Øversøiske departementers særlige problemer samt til målsætningen i Traktatens artikel 227, stk. 2, kan der bemyndiges til helt eller delvis, afhængigt af de økonomiske behov, at fritage lokale varer for afgiften i en periode på højst ti år indførelsen af denne afgiftsordning på de i artikel 3 fastsatte betingelser. Disse fritagelser skal medvirke til fremme eller opretholdelse af en erhvervsaktivitet i de oversøiske departementer og indgå i den økonomiske og sociale udviklingsstrategi for hvert oversøisk departement under hensyn til den fællesskabsstøtteramme, der er fastsat herfor, uden at de af den grund må være af en sådan art, at de ændrer samhandelsvilkårene i et omfang, der er til skade for det fælles bedste.

Kommissionen underrettes om de fritagelsesordninger, som de kompetente myndigheder i hvert oversøisk departement har valgt, hvorefter Kommissionen underretter medlemsstaterne og på grundlag af ovennævnte kriterier tager stilling hertil inden for en frist på to måneder. Har Kommissionen ikke udtalt sig inden for denne frist, betragtes ordningen som godkendt.

Kommissionen forelægger Rådet en rapport om anvendelsen af fritagelsesordningen senest fem år efter afgiftsordningens indførelse.

Artikel 3

Senest et år inden udløbet af den i artikel 2, stk. 3, nævnte frist forelægger Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af den i artikel 2 omhandlede ordning med henblik på en kontrol af de truffede foranstaltningers indvirkning på de oversøiske departementers økonomi og deres bidrag til fremme eller opretholdelse af den lokale erhvervsaktivitet. Rapporten skal bl.a. omhandle afgiftsordningens virkninger med hensyn til at indhente forsinkelserne på det økonomiske og sociale område i de oversøiske departementer — idet arbejdsløshedstallet, handelsbalancen og det regionale bruttonationalprodukt især anvendes som kriterier —, varernes frie bevægelighed inden for Fællesskabet samt det regionale samarbejde mellem de oversøiske departementer og deres naboer.

På baggrund af konklusionerne af den i stk. 1 nævnte rapport forelægger Kommissionen under hensyntagen til den målsætning for de oversøiske departementers økonomiske og sociale udvikling, der er omhandlet i Traktatens artikel 227, stk. 2, i givet fald samtidig Rådet et forslag, der tager sigte på at bevare muligheden for fritagelser.

Der kan dog fortsat inden for rammerne af de regionale støtteordninger træffes støtteforanstaltninger, der sigter mod de samme mål.

Artikel 4

I afventning af gennemførelsen af reformen af særtoldordningen efter de i artikel 1 fastlagte principper bemyndiges Den Franske Republik til indtil senest den 31. december 1992 at opretholde den nuværende særtoldordning på betingelse af, at ethvert forslag om udvidelse af listen over varer, der er omfattet af denne ordning, eller om forhøjelse af ordningens satser, meddeles Kommissionen, som kan modsætte sig det inden for en frist på to måneder. Kommissionen undersøger desuden sammen med de kompetente lokale myndigheder, hvilke ændringer der er sket siden den 1. januar 1980.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1989.

På Rådets vegne

E. CRESSON

Formand